

Хранитель духовных ценностей
Лемквиши

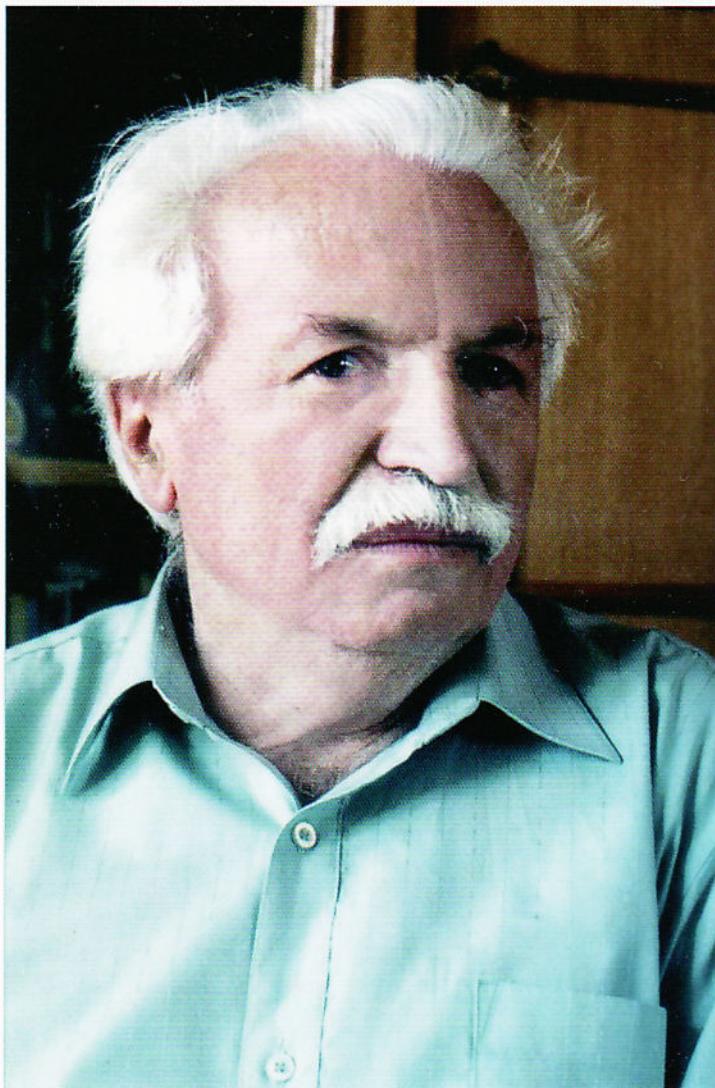
(Юбилейні евяты Івана Красовецькаго)

Київське товариство "Лемківщина"
ім. Богдана-Ігоря Антонича
Фундація дослідження Лемківщини
у м. Львові
Бібліотека Лемківщини, ч.45/I

*Хранителъ духовних цінностей Лемківщини
(Ювілейні свята Івана Красовського)*

Український рейтинг
Київ - 2009

Іван Красовський
Портрет Марії Янко до його 80-річчя

Невтомний дослідник історії та культури лемків

Серед найбільш знаних і популярних в Україні та поза її межами дослідників історії та культури лемків обох схилів Західних Карпат виокремлюється яскравою постаттю український вчений-історик Іван Красовський.

Народився 22 жовтня 1927 року в Дошні, поблизу містечка Риманова колишнього Сяніцького повіту на Лемківщині. Влітку 1945 року родину Красовських виселили в підневільну Україну, до села Мала Плавуча на Тернопільщині. У 1948 році Іван закінчив бібліотечне відділення Теребовлянського культурно-освітнього технікуму, а у 1952-му - Львівську юридичну школу. Тоді ж вступив на історичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка, який закінчив у 1957 році.

Ще студентом університету почав він опрацьовувати тему "Селянський визвольний рух на Лемківщині в XVII ст." (дипломна робота), в якій розповів про боротьбу лемківських збійників під керівництвом А. Савки. Ця робота стала добрим початком науково-дослідної праці автора.

Своєму творчому зростанню Іван Красовський великою мірою завдячує професорові, академіку АН України Іванові Крип'якевичу, який допоміг засвоїти особливості дослідницької праці. Видатний вчений скерував його, тоді ще студента, головним чином для праці саме над історією та культурою Лемківщини. "Ця багата нива ще не оброблена. Обробіть і засійтте її, - твердив учений. - Тоді вона дасть багатий урожай".

Молодого науковця підтримав член-кореспондент АН України Кость Гуслистий. Після того, як прослухав кілька доповідей І. Красовського на наукових конференціях, він посприяв закріпленню нашого земляка в Інституті мовознавства, фольклору та етнографії АН України для написання кандидатської дисертації на тему "Матеріальна культура лемків північних схилів Західних Карпат", поклавши на себе обов'язок наукового керівника. На жаль, Кость Гуслистий помер, не завершивши задуманого. Науковим керівником став історик із Львова Юрій Гошко.

Іван Красовський перебував у дружніх контактах з професором Львівського університету Юліаном Редьком, який порадив опрацювати

документи так званої Йосифінської метрики (поземельний кадастр) 1785-1788 років для складення картотеки всіх прізвищ тогочасних мешканців північної (Галицької) частини Лемківщини. Працелюбний, наполегливий дослідник енергійно взявся за здійснення цього задуму. Постійно допомагав йому в процесі праці професор Ужгородського університету Павло Чучка. Картотека і словник прізвищ незабаром були опрацьовані.

Але сталося непередбачене. Відкрита демократична натура непартійного І. Красовського, любов до рідного краю і взагалі до українського народу стали приводом для проголошення його "українським буржуазним націоналістом".

Скільки мужності треба було виявити, щоб написати широкого, осяжного листа М. С. Хрущову, тодішньому Генеральному секретареві ЦК КПРС, про русифікацію в Україні, безпідставні переслідування передової інтелігенції. Цей вчинок активізував акцію травлення Івана Красовського з боку секретарів обкуму партії Ф. Коваля, В. Маланчука. Безпартійного громадянина залякують, проводять у помешканні часті обшуки.

Багато зусиль доклав Іван Красовський, щоб відбити шалений наступ компартійців і КДБ, захистити свою честь. Єдине, що врятувало йому відносну свободу і життя, - це те, що звинувачення "злочинця" одержав уже після смерті "дорогого вождя" Й. Сталіна. І лише велика сила волі дозволила Красовському надалі творчо працювати, публікувати (переважно за кордоном) чергові праці.

Одного разу секретар обкуму В. Маланчук запропонував І. Красовському замість праці над дисертацією про культуру лемків написати гостро-критичний реферат проти митрополита Андрея Шептицького. Він, Маланчук, мовляв, сприятиме захисту реферату як кандидатської дисертації. Зрозуміло, одержав категоричну відмову. "У такому разі ви ніколи не захистите дисертації", - почув у відповідь.

І не захистив. Обком партії і КДБ наклали остаточну заборону на допуск до храму науки.

Будучи на посадах старшого наукового працівника історичного музею (1958-1969 рр.) та завідуючого науковим відділом Музею народної архітектури і побуту (1969-1987 рр.), І. Красовський не відмовився від досліджень історії та культури лемків. Він опублікував (преважно в Польщі,

Словаччині) понад 500 наукових і науково-популярних статей, нарисів, рецензій. Завдяки талантові, наполегливості став відомим не лише в Україні. У своїй науково-дослідній праці постійно підтримує контакти з вченими Польщі, Словаччини, США, Канади. У 1988 р. став одним із засновників Товариства "Лемківщина", а у 1991 р. - Фундації дослідження Лемківщини у Львові. Працюючи в скансені, він створив лемківську зону народної архітектури, на яку перевезено три лемківські довгі хати із Закарпаття. У 1990-1992 рр. Красовський очолив справу будівництва лемківської церкви, для збору коштів побував у США і Канаді. У довгій лемківській хаті в скансені створив експозицію Музею історії та культури лемків.

Пожвавилася науково-публіцистична і видавнича діяльність Івана Красовського від початку 90-х років. У 1991 р. у співавторстві з Дмитром Солинком видав книжку "Хто ми, лемки". Це - науково-популярний нарис про історію мешканців Західних Карпат від найдавніших часів і до наших днів. На початку 1992 р. вийшла у Львові книжка І. Красовського "Тільки з рідним народом", у 2000 р. - "Діячі науки і культури Лемківщини". Є також співавтором-упорядником щорічних лемківських календарів. Не можна не назвати при цьому ще дві вагомі книжки Івана Красовського. А саме: "Прізвища галицьких лемків XVIII ст." - ґрунтовна наукова праця, що базується на Йосифінській метриці 1785-1788 рр. Книжка "До земляків за океан" містить опис поїздки автора до Канади і США. На рахунку шановного вченого ще багато-багато цінного з лемкознавства, зі сфери загальної історії, популярної астрономії.

Починаючи з 70-х років, І. Красовський постійно збирал, опрацьовував довідкові матеріали з історії Лемківщини, історії сіл, культури лемків, життя видатних людей тощо, вніс вагомий вклад у творення "Енциклопедії Лемківщини" (вийде друком у Варшаві).

А загалом, титанічна праця історика, вченого, що викликає захоплення, увійшла переліком назв у книжку-довідник "Іван Красовський. Бібліографічний довідник друкованих праць за 1956-2006 рр.", який нещодавно з'явився на світ. Показник сконцентрував глибину знань, широту світогляду, високу духовність Івана Дмитровича Красовського. Це скромне видання принесе велику користь дослідникам історії та культури Лемківщини.

Численні читачі, без сумніву, знають багатогранну творчість автора, який пройшов складний життєвий шлях. У своїй творчості І. Красовський правдиво змалював історію рідного народу, осмислив, поглибив життя призабутих сторінок історії рідної культури, літератури, мистецтва.

Іван Красовський є пам'ятає образ і заздрості окремих людей, що завдали прикроців, болю, зате увічнив усе величне, добре, гідне поваги народу. Попросту не віриться, що людина, віддаючи себе сповна основній, за зарплату, роботі, зуміла підготувати до друку близько 1500 статей, нарисів, рецензій, майже 40 книжок.

Наш славетний земляк ніколи не був ворогом ні російського, ні польського, ні інших народів, з великою повагою ставився до сусідів, національних меншин в Україні. Водночас він завжди, навіть у найскладніших ситуаціях, залишався свідомим, стійким українцем, який ніколи і нікому не продавався, не зраджував рідної України і ніколи не виступав проти інтересів українського народу. Усе життя відзначався скромністю, був невибагливим до себе, керувався принципом - їсти, щоб жити, а не жити, щоб їсти.

І ось моєму другові, краянину Іванові Красовському сповнилося 80 років. Він - наш Лемко, відомий історик, пібліцист.

Друзі, усі лемки вірять, що їх ідейний наставник Іван Красовський не буде ніколи забутий. Вони бажають йому щасливих многая-многая літ!

*Михайло Крупа,
громадський діяч, виходець із с. Репедъ*

З доріг далеких і близьких

Невпинно ліне час, минають дні, гуртуючись у місяці, а місяці об'єднуються в роки. І настають дати, які звичнно називаються ювілейними. Передзвін літ нагадує: пройдено певний рубіж у житті. Та й стає він пам'ятним, зворушливим, хвилюючим завдяки привітанням друзів, колег, земляків, читачів твоїх статей, книг. Їхні привітання з нагоди "круглих" дат, їхні побажання доброго здоров'я, благополуччя і нових сил для подальшої праці - радують серце, додають таки здоров'я і стають своєрідним захистом у житті, яке супроводжують і радість, і незлагоди.

Зі щирою, безмежною вдячністю сприймаю цюразу поздоровлення, що надходять, як мовиться, з доріг далеких і близьких. Адресовані мені теплі слова сприймаю як найкоштовніший подарунок. А ще вручають мені квіти, сувеніри... Поетичні рядки, пісні - це своєрідна посвята до таких от особистих свят - мимоволі зволожують очі, насочують їх слізами. А очі мої нині вже притомлені, спрацьовані, бо стільки-то літ зірко вдивлялися в сторінки друкованих і мною писаних праць - досліджень історії Лемківщини, цього згорьованого краю, цієї страдницької землі моїх батьків, дідів, прадідів...

Народився я в багатодітній селянській родині 22 жовтня 1927 року, у селі Дошино поблизу містечка Риманова. Були то часи важкі, особливо для краю гористого, обтяженого всілякими труднощами. Батьки ж мої, хлібороби з мозолистими руками, виношували заповітну мрію - хоча б одного з дітей "вивести в люди". У початковій школі вчився дуже добре, уже в дитячі роки писав вірші про рідний край і зрідка надсилив їх до дитячого журналу "Дзвіночок", що й понині бринить мелодійно в моїх споминах. Отак започаткувався мій творчий шлях, який проліг через десятиліття і який, як зичати ювілярові, має мати ще довге і щасливе продовження.

Той шлях, на жаль, був охмарений, обірваний Другою світовою війною (тоді я навчався в Українській учительській семінарії в Криниці) та страшною трагедією загальної примусової депортациї з рідних земель. Горе моїх батьків було бездонним. Тягар лиха сповна відчуло мое серце. Однак після поневірянь, які довелося зазнати, я подолав, здавалося б,

непереборне безсиля, породжене комуно-більшовицькою диктатурою, і вступив на навчання до Теребовлянського культосвітнього технікуму на Тернопіллі. Потім здобував освіту у Львівській юридичній школі та на історичному факультеті Львівського державного університету імені Ів. Франка.

Набутий тут багаж знань примножував наполегливо, зокрема, працюючи старшим науковим працівником у Львівському історичному музеї. Тоді ж прилучився до журналістсько-письменницької діяльності, став популярним лектором. У 1969 році перейшов на роботу завідуючим науковим відділом Музею народної архітектури та побуту. Саме в ньому я створив "Зону лемківської архітектури", посилив журналістську, публіцистичну справу. Дедалі ширше охоплював поглядом дослідника історію і культуру лемків, усе глибше сягав духовної сутності і величині народу, з якого походив. Щороку публікував десятки статей, виходили в світ мої книжки.

Отже, започаткувавши ще студентом близьку серцю роботу, а саме дипломну на тему "Селянський визвольний рух на Лемківщині у XVII ст.", йшов нелегким, навіть тернистим шляхом дослідження історії рідного краю, творення про нього великого, об'єктивного полотна. Зернина до зернини, колосок до колоска, образно кажучи, - і поставала оповідь про славну землю, її працелюбів.

Складовою того літопису увійшли щонайменше півтисячі статей про матеріальну культуру, духовне багатство лемків, які публікувалися і за кордоном, у тому числі в тижневику "Наше слово" (Варшава), в США, Канаді, Югославії. Літературну працю доповнювала участь у численних заходах наукового значення, конференціях, нарадах, симпозіумах. Доповіді, виступи на них увібрала сутність всього істотного, чим жив упродовж десятиліть.

Отак крок за кроком, рік за роком - і ступали на поріг ювілеї. Непомітно від мене готували відзначення таких дат друзі, земляки. Свою вдячність за увагу несу повсякчас у своєму серці. Завдяки моїм доброзичливцям ювілеї стали для мене пам'ятними, свяtkовими. До свого 60-річчя у 1987 році я прийшов з творчим доробком "вагою" 700 опублікованих праць.

Праця тривала, пауз для відпочинку не допускав і вийшовши на пенсію. Бо така сутність лемків - працювати, то і я старався силою слова

передати правду майбутнім поколінням. Аби знали, хто такі лемки як етнографічна група українського народу, аби пройнялися їхньою величчю, мужністю, силою волі. Ми - українці, не "карпатороси", не якогось-то "волоського" походження, що підтверджує також мій аналіз численних томів Йосифінської метрики 1785-1788 рр. і створення на її основі наукової монографії "Прізвища галицьких лемків у XVIII ст." Ось цю істину доношу мовою дослідника, науковця у праці, виданій, коли почалася моя хода назустріч 70-річчю.

Перебуваючи на пенсії, очолив Фундацію дослідження Лемківщини та започаткував систематичне видання лемкознавчої літератури. У цей період знаний як упорядник і співавтор щорічних "Лемківських календарів", інших видань. У ці роки, що передували 80-річчю від дня народження, вийшла до читачів книжка "Село Дошно - колиска моєго дитинства". Важаю це знаменням Долі, яка повела мене, власне, з юних літ до здійснення омріяного - внести лепту в уславлення лемків, що невід'ємні в роді-родоводі українців.

Наблизився ювілей, сказати б, особливо солідний. Та й визрів у мене намір підготувати статтю про те, з чим зустрічаю 80-річчя. Адже йшлося і про ювілей, і про підсумок моєї 50-літньої науково-дослідної діяльності. Поділився своїм задумом з Петром Когутом. Прочитавши мої чернеткові наміри, він здивувався, мовляв, хіба можна охопити однією розповіддю в пресі півстолітній обсяг подвижницької праці, втиснути цікавий матеріал у рамки скупої статті. Та й дав мені Петро Михайлович цінні поради. А саме: ґрунтовно доопрацювати статтю, доповнити додатковим матеріалом і таким чином підготувати книжку.

Розпочалася колективна творча праця, яку виконали друзі Анна Гула, Петро Когут, Михайло Крупа, Іван Челак. Водночас Іван Опалак, Віктор Солинко, Марія Янко збагатили зміст численними ілюстраціями. Можна впевнено твердити, що з'явилася вона завдяки колективу авторів, завдяки спільним зусиллям шанувальників ювіляра.

Усім сердечно дякую і зичу щедрот земних, здоров'я міцного, кришталево-дзвінкого як гірські лемківські потічки. Боже, заплат вшитким!

Ще раз вдячний.

Іван Красовський

Відкували зозулі 60 літ, і пішов відлік днів, місяців - до 70-річчя

Року 1997-го, місяця жовтня, числа 22-го настав черговий ювілей пошанування Івана Красовського. Сповнилось йому 70 років. А попередній ювілей теплим спомином вписався в пам'ять. І постає він чітко, зrimо, наче було це дійство вчора. Та й мали що казати всі, хто звертався до науковця зі словом вдячності за самовіданість у праці, яка увібрала, сконцентрувала тоді понад сімсот друкованих матеріалів-досліджень різних жанрів.

Вагомий доробок - це розповіді про видатні постаті, мало відомі, а то й зовсім невідомі широкому загалу. "Хвала і честь Вам за те, що звеличили і звеличуєте лемків-борців за волю, митців, літераторів" - так зверталися колеги, друзі, земляки, представники світу духовності, бажаючи шістдесятирічному Івану Дмитровичу доброго здоров'я і плідної праці на майбуття. Та й згадували промовці про творчі стежки-доріжки і дороги, шляхи-перельоти, що пролягли і за океан, у близькі і подальші країни, несучи правду про гірський край. Та й поставали з минулих віків, років, з давніх часів мужні, щедрі серцем лемки - саме завдяки зірковому погляду, вглиб цього минулого, талановитого дослідника.

Гнучким розумом, вправним словом поєднав Іван Красовський минуле і сьогодення, на чому наголошували учасники урочистості з нагоди 70-річчя, 75-річчя. Їм було за що потиснути правицю і обняти ювіляра, який уже доніс істину і про ватажка Андрія Савку, визвольний рух на Лемківщині, телергофські події як трагедію в Карпатах, про маляра Никифора з Криниці, поета і публіциста Богдана-Ігоря Антонича, про невмирущість стародавнього лемківського мистецтва, іконопис XIV-XVII століть, про різьбярів народних і співців народної долі, про лемківські пісні і народні промисли, народну архітектуру лемків, їхні храми, церкви як єдинання з Всевишнім...

Доля лемків-переселенців виринала зі сторінок періодичних видань також англійською і іншими мовами. Оповідав же про неї історик Іван Красовський всебічно, акцентуючи на праґненні земляків зберегти свою культуру, побут, не дати загинути пам'яткам, донести особливості діалекту лемків, нагадати сокровенне, а зокрема, про Західні Карпати в складі Київської Русі. Життя лемків в Україні, їхня капарницька праця задля того, щоб мати дах над головою та мати в душі і наяву духовні скарби,

їхні битви зі злом, нестатками за утвердження себе в царині науки, культури, літератури, мистецства, галузях виробництва матеріальних набутків - це й інше являє зміст праці славного Лемка. Саме з нею, і оновленою, і поглибленою, і осяжною наблизився він до кожного свого ювілею.

До кожного, образно кажучи, життєвого порога підходив Іван Красовський зі звітом про напрацьоване, про зібрани зерна істини, про вирощені колоски, обмолочені снопи і засипані до засіків спільної Спадщини. За це щедре поповнення духовного багатства, морального спадку лемків дякували йому циро-сердечно присутні на відповідних урочистостях. До 70-річчя від дня народження, у 1997 році, з ініціативи Варшавського видавництва "Укар" вийшов друком бібліографічний показник праць автора. За період 1956-1996 років їх названо понад тисячу, кожна з яких не може не викликати інтерес, не може залишати байдужим кожного, хто прип'яв до них погляд.

У переліку, довгому-довгому, добрих справ, які не обминули присутні на святі, - це діяльність громадська. Охопила вона організаторський процес щодо створення Львівського товариства "Лемківщина", хору "Лемковина", Фундації дослідження Лемківщини, яка діє з 1992 року і першим головою якої обраний саме Іван Красовський. Ще будучи на довіреному йому посту, він розпочав активні заходи по будівництву у Шевченківському гаю Лемківської церкви.

Долучився, як завжди, сповна своїм ентузіазмом також до збору коштів на спорудження дому для молитви, як осередку єднання земляків різних конфесій. Церква святих Володимира і Ольги, будівництво якої здійснювалося з фінансовою допомогою лемків Канади і США, осяяла благодаттю християнську громаду, членом якої є він, знавець також історії релігії, пропагандист світлих свят, обрядів, колядок. "Невтомний дослідник історії та культури лемків" - під таким заголовком у "Лемківському календарі" за 1997 рік була подана грунтовна стаття, що підsumовувала, власне, обсяг його коштовного доробку на царині вивчення і узагальнення слави людей "землі вівса і ялівцю", її морального багатства.

Відзначення сімдесятиріччя пана Івана, що серцем заволодів отим багатством країн і відтворив його писемно, у тому числі, на той час, у вісімнадцяти книжкових виданнях, - випромінилося у незабутнє свято. Був то жовтогарячий місяць жовтень, осяний небесним світилом і любов'ю людей до Лемка, патріота, гуманіста. Очоливши комітет

будівництва церкви - це є перлини лемківської сакральної архітектури, він вкотре, і ще раз, явив товариству, українській громаді чесне єство громадянина, що вболіває за єдність свого народу, його згуртованість на фундаменті національного відродження. І за це також дарували ювілярові слова шані і поваги учасники вечора.

Незабутній той вечір відбувся у приміщенні Львівської організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. Відкрив його побратим ювіляра Петро Когут, наголосивши, що проведення цього заходу є виявом глибокої вдячності, поваги до видатного лемкознавця, відомого не лише на рідній землі, визнання його заслуг історика, етнографа. Про творчий шлях розповів голова Фундації дослідження Лемківщини Ярослав Швягла.

Перед присутніми в залі представниками культури, мистецтва, науки, студентами, громадськими діячами постав ще окресленіше, повніше шлях самовідданості, вірності справі, який присвятив своє свідоме життя син гірського краю. Поставивши собі за мету здійснити якнайбільше во ім'я збереження надбань етнографічної культури лемків, підкреслив промовець, наш шановний дослідник заявив про себе на повен голос як захисник святої спадщини. Ярослав Швягла вручив Івану Красовському його портрет роботи художника Дмитра Солинки. Цьому хвилюючому моменту передувала розповідь про юні роки лемка, виселеного разом з родиною з предковічної землі, з рідного обійстя, про його працю на науковій ниві, зокрема в Музеї архітектури і побуту впродовж вісімнадцяти років. Він створив "Зону лемківської архітектури", ініціював будівництво Лемківської церкви, Музею культури лемків, завершив опрацювання "Енциклопедії Лемківщини"...

Свято тривало, окрім хвилюючими моментами. Микола Горбаль, тодішній народний депутат України, лемко за походженням, вручив ювілярові привітання Комітету з питань культури і духовності Верховної Ради України. У ньому висловлене високе поцінування праці науковця, його вкладу в консолідацію української нації. У числі підписів відомих політичних, громадських діячів - В'ячеслав Чорновіл. Микола Горбаль також поздоровив пана Івана від імені лемківської громади Києва.

Микола Горбаль

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань культури і духовності

252019, Київ -19, вул. Грушевського, 5, тел. 296-80-80

№ 06-7/20-509

"21" лютого 1997 р.

*Історику, етнографу,
лемкознавцю*

ІВАНОВІ КРАСОВСЬКОМУ

Вельмишановний Іване Дмитровичу!

Комітет Верховної Ради України з питань культури і духовності сердечно вітає Вас з ювілеєм - 70-літтям від дня народження.

Ми високо цінуємо Ваш вклад у дослідження культури і побуту українців Лемківщини.

Ваші наукові праці вносять вагомий вклад у консолідацію української нації.

Ми вдячні Вам за постійне висвітлення у засобах масової інформації трагедії цієї частини українства.

З води і роси Вам, наш славний лемку!

З поклоном і шаною

Михайло КОСІВ
Лесь ТАНЮК
Микола ГОРБАЛЬ
Ярослав КЕНДЗЬОР
Микола ЖУЛИНСЬКИЙ
Володимир КУЛІНИЧ
Вячеслав ЧОРНОВІЛ

Храниться в архіві Духовного училища Лемківщини

Андрій Тавпаш, генеральний директор фірми "Світоч", член Фундації дослідження Лемківщини, відзначив великі достоїнства ювіляра, людини, що підйшла до сімдесятирічного життєвого рубежа з багажем, носій якого викликає бажання схилитися перед ним. У вітальному слові відзначив він талант свого земляка як лектора, чийми виступами аудиторія завжди заслуховувалась. Щиро вітали "винуватця" святкового вечора сестри Байко: Марія з сином Романом, Ніна, Даниїла, Зеновія, славні лемкині.

Поетичним словом, у виконанні учнів середньої школи № 1, долучився до них Василь Хомик, а син його Андрій вручив ювілярові авторську картину, майстерно створену на склі.

Обняти людину, що уособлює гордість, достоїнство, красу серця працелюбних горян, побажати їй здоров'я і многая літ, - прибули представники з інших регіонів. У їх числі - заступник голови правління Товариства "Лемківщина" з Тернополя Ігор Дуда, зворушливе вітання якого запам'яталося назавжди, голови товариств "Лемківщина": з Бережан Б. Тихий і з Калуша Ф. Лабик, "Надсяння" Зеновій Назаркевич. Щирі поздоровлення супроводжувались букетами квітів, пам'ятними подарунками. Від тернопільських лемків вручено картину, на якій відображені храм, ініціатором спорудження якого був саме Іван Красовський.

Вітали ювіляра сердечно професор медінституту Володимир Масляк,

На ювілейному святі 22 жовтня 1997 року.
Фото В. Солинка

діяч культури Михайло Баран, народна артистка України Лариса Кадирова, співачка Марія Майчик, скульптор Петро Кулик, різьбяр Андрій Сухорський, керівник хору "Лемковина" Іван Кушнір... Перелік тих, хто дарував теплі слова і зичив усіх земних благ на майбуття, нелегко назвати. Дочка Оксана, внук Андрійко адресували рідному татові і дідусямі свою невичерпну любов. І линули пісні, поетичні рядки з посвятою, розсипав мелодії хор "Студенька" з міста Калуша. Не могло не викликати захоплення своєю змістовністю і художньою цінністю орнаментоване вітання, яке вручив другові Михайло Крупа з села Репедь на Сяніччині. Ось його зміст:

"Вельмишановному і Дорогому Іванові Дмитровичу Красовському, славному синові українського народу, відомому лемкознавцю, історику-етнографу ювілейно-вітальне, похвально-величальне Дружнє Посланіє з нагоди сімдесятиліття від дня народження.

Для Вас одна є Батьківщина,

Їй віддаєте все життя.

Лемківщина і Україна -

Це наче матір і дитя.

З найкращим поклоном до Вас без дарів щедрих, але з почуттям щирим вітають Вас Крупи... Завжди Ваші Михайло і Марія, дано у Львові дня 22-го, місяця жовтня, р. Божого 1997".

Боже, Вам запват! Глибинний смисл у цих словах, що єднали всі промови, звернені до відомого Лемка, який заслужив Господньої благодаті.

Веламнішановному (їй)

22 жовтня 2002 року сповідається 75 років
лемкознавцю, історику-етнографу, публіцистові
Іванові Красовському.
Правління Фундації
дослідження Лемківщини
запрошує Вас на Ювілейний вечір,
який відбудеться 27 жовтня
цього року в Лекційнаму залі
Музею народної архітектури та побуту
(Шевченківський гай).

*Початок Літургії
в Лемківській церкві о 10 год.*

*Початок урочистої частини
о 12 год. 30 хв.*

На життєвому порозі - сімдесят п'яте

Минали дні у праці в ім'я Пам'яті про вітцівський край, подих рідної землиці, паючі лук, пасовищ, духом'яних квітів. Минали чередою й ночі, не одна з яких була вщерть наповнена роздумами, як повноцінніше сягнути в глибину трагедії, що спіткала людей і змусила їх залишити своїй домівки, як передати словом історика їхню мужність, волю до самоутвердження в умовах жорстокості. Іван Красовський не розлучався в цей період зі справою во істину святою, спрямованою до єдиної мети - не допустити безпам'ятства у молодого покоління, народженого уже поза межами Лемківщини, і того, що мало явитися на світ. За святу цю справу він молитовно звертався до Всешинього, дякуючи йому за дану милість, благодать творити, жити, нести правду на простори країни і за її межі. Тому й єднало всі привітання, виголошенні під час ювілейного торжества, шире, світле: "Хай святиться, Іване Дмитровичу, Ваше ім'я!"

Не всі присутні в лекційному залі Музею народної архітектури та побуту, звісно, змогли безпосередньо вимовити це ювілярові, але вони саме так, у сердях, поціновували його особистість. Урочистій частині передувала Літургія в Лемківській церкві, спорудженню якої він присвятив свій організаторський хист, і це не обминули відзначити і прилучити до його знакових заслуг усі, хто прийшов на вроčистості з нагоди 75-річчя. А ще напередодні про заслуги дослідника оповіла в "Лемківському календарі" стаття Михайла Крупи "Шляхом сподівань і мрій", показала переконливо його успіхи. Завдяки увазі, старанням відомого редактора-лемка Анатолія Кобиляка з Варшави вийшла в світ друга частина бібліографічного показника друкованих праць Івана Красовського.

Про життєвий шлях, творчий набуток, зокрема за роки, що минули після попереднього ювілею лемкознавця, розповів голова Фундації дослідження Лемківщини Ярослав Швягла. З його переконливого виступу постала яскрава картина славних діянь на науковій, журналістській, публіцистичній ниві науковця з мудростю першопрохідця ще недосліджених пластів історії, з самовідданістю відкривача досі невідомого, незнаного. Потім слово було надане міському голові м. Львова Л. Буняку.

Високодостойний ювіляр!

Шанований нами як науковець, що своїми працями викристають історію і велич рідного народу, стверджує віру про волю, незалежність, формуючи український образ світу!

Ваша доля в українському світоглядному дзеркалі - це доля Лемківщини! Роки наполегливої праці у Музей народної архітектури та побуту, наукові дослідження, творчий пошук тільки зміцнили Вашу цілеспрямованість, засвідчуєть Ваш високий фольклорно-культурний рівень.

Випрошуєчи у Бога для Вас миру і добра, висловлюючи широзердечну подяку за Вашу дієвість, несхідність переконань, творчу та наукову активність, яка нині має величезний успіх.

З нагоди Вашого 75-ліття прийдіть від громади м.Львова, Львівської міської ради, від мене особисто щирі вітання та побажання багатьох літ у здоров'ї, насназі, нових здобутках на ланах дослідництва і творчості.

Міський голова

Л.Буняк

Від імені керівника міської ради ювілярові вручили пишний кошик різnobарвних квітів. Власне, упродовж всього святкового заходу і таким чином засвідчували присутні свою шану.

З Польщі прибув о. Мирон Михайлишин, щоб бути цього врочистого дня поруч з ювіляром.

Фото І. Опалака

Змістовним, добросердечним, невід'ємним від змісту промов стало звертання від Фундації ДЛ:

Вельмишановний Іване Дмитровиу!

Фундація дослідження Лемківщини шифро вітає Вас із ювілейним 75-річям з Дня народження!

Бажаємо Вам Здоров'я, дових літ радісного життя та подальшої плідної праці во славу Лемківщини.

Ви, Іване Дмитровиу, як визнаний науковець та дослідник історії і культури лемків, непомною багатофільною працею не лише прославили Лемківщину, але і внесли вагомий вклад в загальну українську культуру.

Ви - один із засновників Товариства "Лемківщина" у Львові, Фундації дослідження Лемківщини, будівництві Лемківської церкви в Шевченківськім Гаю, та організатор інших культурних заходів лемків як в Україні, так і за її межами, за що Вам велика вдягність.

В цей світливий ювілей бажаємо Вам нових звершень в літературі, науці, в дослідженнях.

Хай сонячко радості і добра світить Вам все життя!

З побажую

*Фундація дослідження Лемківщини
Львів, 22 жовтня 2002 р.*

Глибокозмістовне, задушевне поздоровлення надіслав дорогому ювіляру директор Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України Ярослав Ісаєвич.

Дорогое серцю ювіляра привітання виголосив голова Львівського обласного товариства "Лемківщина" Володимир Ропецький, з яким пов'язують його давнє знайомство, спільність поглядів на спільну справу. Супроводжені оплесками, оголошено ведучим на святі чисельні телеграми, поздоровчі листи. Серед них: від голови правління Івано-Франківської організації Товариства "Лемківщина" С. Криницького, від керівників Тернопільського відділення Товариства О. Венгриновича та І. Дуди, від керівників та активу Монастириського відділення Товариства, що на Тернопіллі. Не могло не схвилювати присутніх, а передусім того, кому адресована віршована посвята, поздоровлення відомого бандуриста і громадського діяча Михайла Барана у його ж прочитанні. І знову зворушливі слова привітання від дирекції та колективу музею народної архітектури та побуту, в якому Іван Красовський записав 18 років до свого трудового стажу.

Ювіляра вітає о. Анатолій Дуда.
Фото І. Опалака

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
ІНСТИТУТ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ім. І. Крип'якевича

290026, Львів-26, вул. Козельницька, 4, тел.: (+380 0322) 427022, 426587, 426598, 765161; факс 427021
Р/р 609710 в Залізничному відділенні АК ПіБ м. Львова МФО 325105, код 03534498

Вельмишановний і дорогий
Іване Дмитровичу!

Від колективу Інституту українознавства ім. І.Крип'якевича НАН України та від себе особисто ціло вітаю зі славним ювілеєм Вас, провідного сучасного дослідника історії та культури Лемківщини, визначного етнографа, засłużеного громадського діяча.

Ваше життя — це наполеглива і цілеспрямована праця, пов'язана із невмирущим багатством — матеріальною та духовною культурою, із вивченням історії краю, його спадщини.

Завдяки невичерпній енергії, оптимістичному світоглядові, винятковій працелюбності з'явилося багато Ваших цінних досліджень і в Україні, і поза її межами. Вони відображають найголовніше — любов до рідного слова, до рідної історії. Вони допомагають молодому поколінню глибше пізнати витоки традиційної культури українців, унікальний внесок лемків у загальнонаціональну культурну скарбницю.

Дружелюбність і чуйність, доброзичливість і відкритість, душевна щедрість забезпечують Вам, Іване Дмитровичу, глибоку пошану й авторитет серед друзів, колег і знайомих.

З нагоди 75-річного ювілею зичимо Вам, вельмишановний Іване Дмитровичу, міцного здоров'я, багатих, щедрих ужинків на науковій ниві, творчої наснаги на благо української культури.

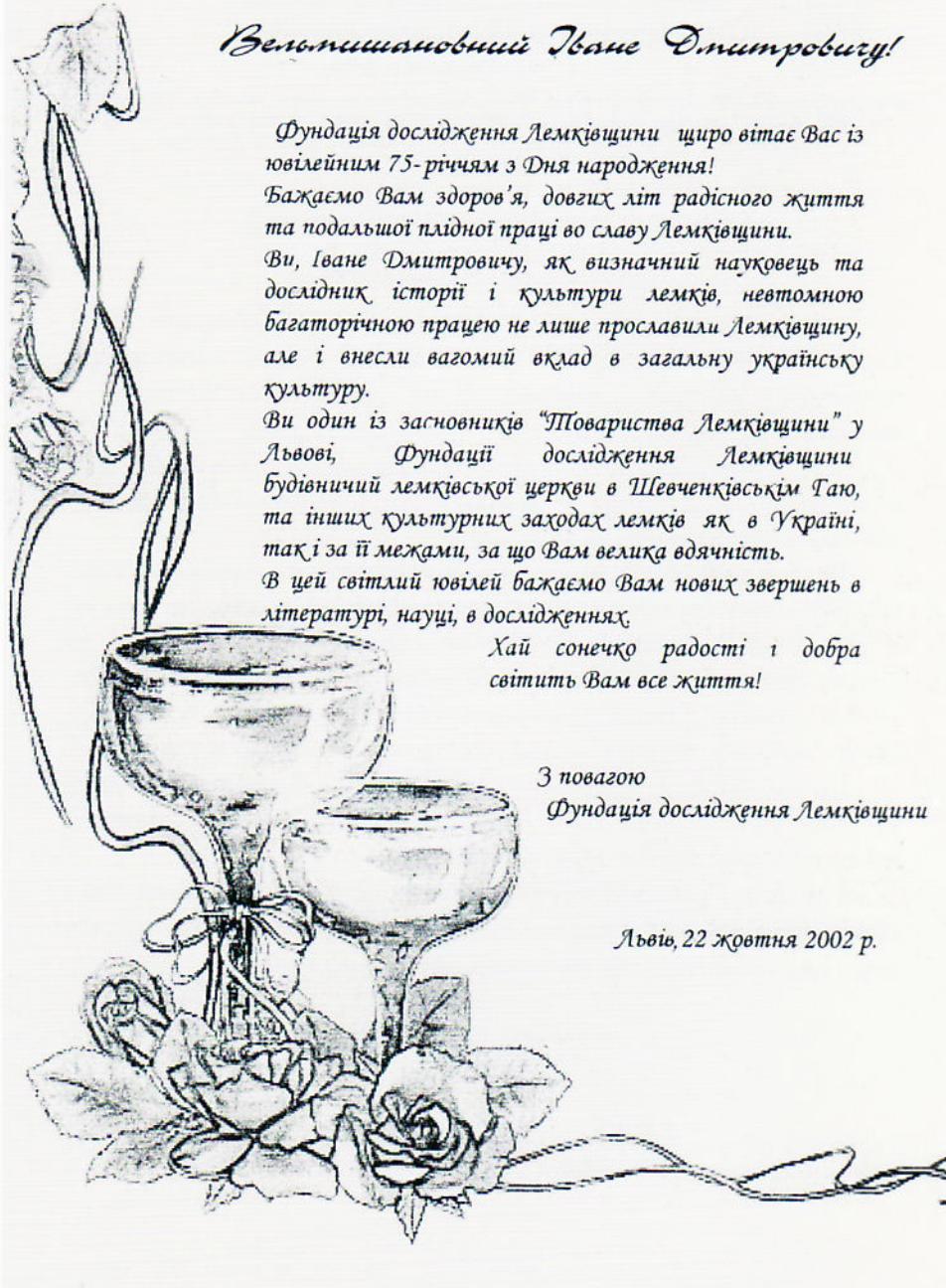
Многая і благая літа!

Директор Інституту українознавства
ім. І. Крип'якевича НАН України,
академік НАН України

Ярослав Ісаєвич

м. Львів
22 жовтня 2002 року

Хранитель духовних цінностей Лемківщини

Велопишаний Іване Дмитровичу!

Фундація дослідження Лемківщини щиро вітає Вас із ювілейним 75-річчям з Дня народження!

Бажаємо Вам здоров'я, довгих літ радісного життя та подальшої плідної праці во славу Лемківщини.

Ви, Іване Дмитровичу, як визначний науковець та дослідник історії і культури лемків, невтомною багаторічною працею не лише прославили Лемківщину, але і внесли вагомий вклад в загальну українську культуру.

Ви один із засновників "Повариства Лемківщини" у Львові, Фундації дослідження Лемківщини будівничий лемківської церкви в Шевченківськім Гаю, та інших культурних заходах лемків як в Україні, так і за її межами, за що Вам велика вдячність.

В цей світливий ювілей бажаємо Вам нових звершень в літературі, науці, в дослідженнях,

Хай сонечко радості і добра
світить Вам все життя!

З повагою
Фундація дослідження Лемківщини

Львів, 22 жовтня 2002 р.

КРАЇНОВА ОРГАНІЗАЦІЯ
ТОВАРИСТВО «ЛЕМКІВЩИНА»

«LEMKIVSZCHYNA»
L'VIV REGION SOCIETY

ЛЕМКІВЩИНА

Вельмишановний Іване Дмитрович!

Товариство “Лемківщина” щиро вітає Вас з першими діамантовими
роками — Вашим 75-літтям!

Ваша плідна, титанічна праця на ниві лемкознавства, яка створила
майже двотисячну армію наукових статей, нарисів, рецензій та книг, відома
на всіх теренах світу, де проживають лемки — це Україна, Польща, США,
Канада, Словаччина, Югославія.

Ви один з фундаторів створення товариства “Лемківщина” на Львів-
щині, будучи членом правління товариства розпочали і достойно
завершили будівництво Лемківської церкви Святих Володимира і Ольги,
яка є окрасою лемківського сектору на території Музею народної архітек-
тури та побуту, створення якої Ви очолювали.

За все це Вам велика дяка від лемківської громади не лише України.

Всі ми зично Вам щасливого довголіття, міцного здоров'я і надали
плідної праці на ниві розвою наукової і культурної спадщини лемків.

Голова ЛОО т-ва “Лемківщина”
заслужений діяч мистецтв України

В. Ропецький

Незабутнім вітанням удостоїла ювіляра Народна хорова капела "Лемковина", у створення якої І. Красовський вніс свій вклад.

Шановний Іване Дмитровичу!

Прийміть від колективу Народної хорової капели «Лемківщина» національно-фольклорні вітання з народні Вітані ювілею — 75-річчя з Днем народження.

Відзначаючи цю ювілейну дату Вашою життя, ми високо цінуємо Вас, шановний Іване Дмитровичу, як талановитого відьоно, обдарованою фольклориста, етнографа і висловлюємо подяку за Вашу небагату повеслідництво працею,

за Ваш винний внесок у справу духовного біородження українською народу.

Ми - лемки, якіх дали розкидана по всьому світу, і ми завжди пам'ятимемо, що саме Ви в числі перших стояли біля витоків фундаментальних досліджень Лемківщини, що Ваші праці ляли в основу співріків шевців про небідомність етнічної групи українців-лемків від України, від українською народу, про єдність народу і про благочінні наш внесок у дальший розвиток культури України.

Задя Вам наша шана, поважа і вдячність.

Ми співчлені, що Ви і надалі, усвідомлені поєтами фольклоріску відповідальність за долю багатостраждаального народу, підідо і наполегливо працюватимете в ім'я дальшого розвитку української культури і зміцнення незалежності української держави.

Зніммо Вам, шановний Іване Дмитровичу, міцного Зефоб'я, щастя, небачаної енергії. Нехай доля щедро обдарує Вас новою творчою напітністю, божкою благословення, а праця, зірка теплом Вашою сірцем, засіяна добром, пророцтва щастям українською народу. Нехай у напітнених чудесних турботах зірігають Вас тепло і спокій Вашої родини!

З глибокою повагою,

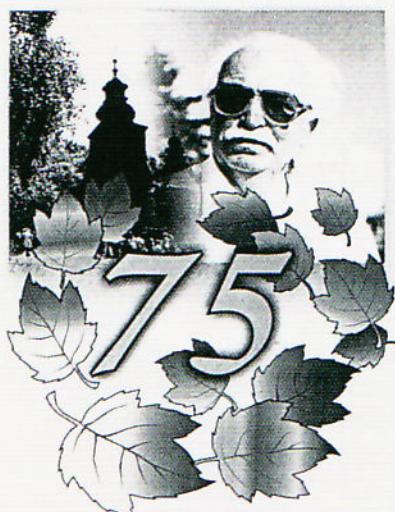
Колектив Народної хорової
капели «Лемківщина»

м. Львів
Жовтень 2002 року

Привітання дорогому ювілярові І. Красовському. 2002р.
Зліва направо: Р. Одрехівський, І. Красовський, М. Байко, І. Майчик

Вітання у віршованій формі вручила ювіляру Ольга Фабрика-Процька з Івано-Франківська.

*Шановний
Іване Дмитровичу!*

Летять роки і ти немає впину,
За ними мудрості високий зміст.
Сьогодні 75-ту верховину
Здолали Ви, мов спраїжній альпініст.

Не всім дано дістатися вершини,
Хтось на підйомі сили розгубив.
Хтось в темряві не дочекався днини,
Зірвався в прірву, ніби і не жив.

Ви впевнено долаєте всі перешкоди,
Не вмієте Ви відступати від мети.
Недарма за законами природи,
Вершини підкоряються таким як Ви!!

За пройденим не варто сумувати,
Попереду ще осінь золота!
Хай буде щедрим Ваше свято!
Сьогодні, завтра і на довгі літа!!!

З повагою Ольга Фабрика-Процька
асpirантка Прикарпатського університету,
дослідниця лемківської культури

Принагідно виокремити адресовану І. Д. Красовському Почесну грамоту за підписом Голови Державного комітету України у справах національностей та міграції Г. Г. Москаля.

ПОЧЕСНА ГРАМОТА

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ

**КРАСОВСЬКИЙ
ІВАН ДМИТРОВИЧ**

*Член Львівської обласної організації
товариства „Лемківщина”*

за активну громадську діяльність, спрямовану на збереження і розвиток лемківської культури та традицій, за значний внесок у зміцнення міжетнічних відносин в Україні та за її межами, за активну участь у розбудові демократичного суспільства.

*Голова Державного комітету
України у справах національностей*

та міграції

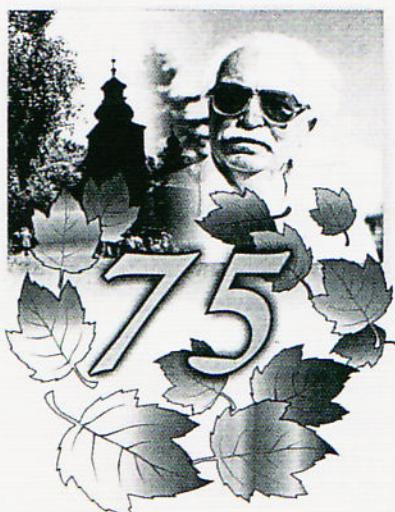

Г.Г. Москаль

Привітання дорогому ювілярові I. Красовському. 2002р.
Зліва направо: Р. Одрехівський, I. Красовський, М. Байко, I. Майчик

Вітання у віршованій формі вручила ювіляру Ольга Фабрика-Процька з Івано-Франківська.

*Шановний
Іване Дмитровичу!*

Летять роки і ти немає впину,
За ними мудрості високий зміст.
Сьогодні 75-ти верховину
Здолали Ви, мов справжній альпініст.

Не всім дано дістатися вершини,
Хтось на підйомі сили розгубив.
Хтось в темряві не дочекався днини,
Зірвався в прірву, ніби і не жив.

Ви впевнено долаєте всі перешкоди,
Не вмієте Ви відступати від мети.
Недарма за законами природи,
Вершини підкоряються таким як Ви!!

За пройденим не варто сумувати,
Попереду ще осінь золота!
Хай буде щедрим Ваше свято!
Сьогодні, завтра і на довгі літа!!!

З повагою Ольга Фабрика-Процька
асpirантка Прикарпатського університету,
дослідниця лемківської культури

Принагідно виокремити адресовану І. Д. Красовському Почесну грамоту за підписом Голови Державного комітету України у справах національностей та міграції Г. Г. Москаля.

ПОЧЕСНА ГРАМОТА

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ

**КРАСОВСЬКИЙ
ІВАН ДМИТРОВИЧ**

Член Львівської обласної організації
товариства „Лемківщина”

за активну громадську діяльність, спрямовану на збереження і розвиток лемківської культури та традицій, за значний внесок у зміцнення міжетнічних відносин в Україні та за її межами, за активну участь у розбудові демократичного суспільства.

Голова Державного комітету
України у справах національностей

та міграції

Г.Г. Москаль

Поздоровив І. Красовського, колишнього завідувочого відділом Музею народної архітектури та побуту, його колектив.

Вельмишановний Іване Дмитровичу!

Дирекція і колектив Музею народної архітектури та побуту у Львові вітає свого працівника - відому, шановану людину, яка присвятила життя вивченню матеріальної культури українського народу, передусім його самобутньої етногрупи - лемків, зі славним ювілеєм.

Ваша натхненна багаторічна праця дістала належне втілення у відтворенні лемківського сектору в музеї наповнення фондів збірок, а також в дослідження културної спадщини лемків.

З роси та води Вам, дорогий Іване Дмитровичу, многій Вам літа!

До цирих вітань прилучились хористи "Лемковини".

Фото. І. Опалака

*Благословенна та година,
що 80 літ тому явила Вас світові*

Вітальні слова, адресовані усно і письмово 80-річному ювілярові, несуть суть цієї істини і в прямому, і в переносному значенні. У церкві Різдва Пресвятої Богородиці, нині вже неіснуючій, охрещено і дано ім'я йому Іван та благословіння - не зганьбити рід потомственного лемка-хлібороба. І шлях той від вітцівського порога довжиною вісімдесят літ проліг освяченим чесною працею сина Дмитрового, Митра - по-лемківськи. А зародилася ця чесність, витривалість, стійкість у боротьбі з незгодами в тому гірському селі, оповитому чарівною природою, опоясаною лісом-яличником, назва якому Дошно. Тисячолітня його історія не загубилася, особливо зримо постала фактажем минулого століття завдяки праці Івана Красовського. Отже, до свого ювілею прийшов він з книжкою "Село Дошно - колиска моєго дитинства", що з'явилася друком менше як за рік до "круглої дати". А ще шанувальники дослідника про видання Бібліографічного показника опублікованих його праць подбали як про подарунок.

Особисте свято стає святом для широкого загалу, якщо ювіляр - Особистість, що не схила ніколи, не заплямувала імені громадянина української землі. У підмурівок Пам'яті про рідний край, де шурхотять віттям стрункі ялици, поважні смереки, де Низький Бескид незворушно, мовчазно владарює над просторами, Іван Красовський безупинно закладав нові "цеглини" мудрості, ідучи обраною ним дорогою. Саме на цьому наголошували ті, хто промовляв з цієї пам'ятної нагоди 23 жовтня у залі Товариства охорони пам'яток історії та культури.

Фактично, було то вже продовження привітань, які розпочалися, звісно, напередодні в помешканні ювіляра. Зрання і до глибокої ночі лунали телефонні дзвінки від друзів, колег, рідні, знайомих і навіть незнаних йому людей. Найперше поздоровлення - від о. Анатолія Дуди, пароха Лемківської церкви святих Володимира і Ольги у Шевченківському гаю. Листоноша Надя принесла український тижневик "Наше слово", з редакцією якого пан Красовський співпрацює вже півстоліття. Колектив газети надіслав привітання, пройняті щирою вдячністю за вклад талановитого науковця в збереження лемківства в світі.

Вітаємо історика й етнографа Івана Красовського

Достойний ювіляр!

З нагоди Вашого 80-річчя прийміть сердечні побажання насамперед міцного здоров'я, вдоволення з проходження життя і досягнутого на ниві збереження лемківства у світі. Тож Ви першим тає присліпово призбирували інформації до енциклопедії «Історії та культури лемків», яка в частинах довго прикрашала «Лемківську сторінку» в «Нашому слові». У Вас чимало книжкових видань та публіцистичних матеріалів про лемків – цю своєрідну вітку українського народу, яка пишається славними авторитетами як учено-фахівцями, так і світського життя, що увійшли в царину української історії, науки та культури. Серед них золотими буквалами вписанося й Ваше славне прізвище роду Красовських з Дошина на Лемківщині. Будьте ї надалі вірні своїм ідеалам і примножуйте лемківську скарбницю.

Друзі з «Нашого слова»

З глибоким душевним хвилюванням сприйняв ювіляр вітання своєї краянки Ольги Бенч - професора Національної музичної академії. У розквіт, уславлення культури, традицій земляків вона вносить вагомий вклад, працюючи нині заступником міністра культури і туризму України, постійно розширює і примножує духовну спадщину лемків, у тому числі з позиції активіста Київського товариства "Лемківщина" імені Богдана-Ігоря Антонича.

Нелегко назвати всіх, хто зичив ювілярові многая і благая літ, зичив творити до ста і більше років в ім'я Лемківщини. Як водночас не згадати мешканку зі Старого Яричева Ольгу Пришляк, рідну сестру покійної Анни Кавузи - нареченої Івана Красовського, що зворушила своїм привітанням і викликала тужливий спомин. Один за одним поздоровляли друзі - Андрій Сухорський, Дмитро Солинко, Петро Когут, інші. Михайло Крупа і Леонід Слабий вручили пам'ятний сувенір. З-поміж тих, хто долучився до слова, - Олена Сурм'як - член Фундації, Марія Хомик (п. Одрехівська), вдова відомого поета Василя Хомика.

Приємну несподіванку принесли гості-земляки із м. Самбора - Іван Опалак, Мирон Головатий, який вручив ювілярові майстерно вирізьблени із дерева сувеніри з текстовою посвятою до 80-річчя. Прилинуло вітання із-за океану, здалекої Канади, від Володимира Гули, який після закінчення Київського державного університету ім. Т. Шевченка працював у столиці журналістом у редакції газети, видавництві і тоді ж здійснив заповітний намір про створення, разом з однодумцями, товариства "Лемківщина" у Києві. З цього приводу неодноразово спілкувався з шановним Іваном Дмитровичем, якого справедливо вважає енциклопедистом-лемкознавцем і якому завдячує за мудрість настанов, порад. Про

це є сказав він ювілярові, вітаючи його з Оттави і бажаючи доброго здоров'я, родинного тепла, радості від спілкування з вірними друзями в близькому і далекому майбутньому, а також - сил і натхнення для створення нових книг, які, як і попередні, матимуть свої дати народження, та не матимуть дат завершення свого існування.

Особливо ніжно поздоровила батька дочка Оксаночка, яка надіслала з Італії, крім сувенірів, зворушливого вірша.

Моєму найдорожчому татові!

Чим я Татові можу віддячитъ
За ласку, турботу і за любов,
За іграшку першу дитячу
За радість своїх всіх обнов.

Чим я Татові можу віддячитъ
За доброту і сердечне тепло,
За неповторно-лагідну вдачу,
Що сонячно завжди із ним було.

Чим я Татові можу віддячитъ
За те, що він такий, який є.
За те, що дарує все без остатці
Й ніколи нічого у борг не дає.

Чим я Татові можу віддячитъ,
Хоч би частково, ну, хоч би раз
За руки його батьківські гарячі,
Коли я у житті отступала.

Чим я Татові можу віддячитъ
За те, що кохаю, завзято труджуясь,
Що вмію зерно у половині побачить,
За мову і пісню, якими горджусь.

Чим я Татові можу віддячитъ
За цири науку, відкриту мені,
За те, що ходжу, дихаю, бачу,
За те, що живу на землі.

Ну, чим же я своєму дорогому Татові можу віддячитъ?..

Твоя Оксана

Прочитавши вірша, батько щиро здивувався: "Ти диви... І не помітив у часі дитинства і юності донечки її поетичного таланту..."

Задушевно поздоровили діда внук Андрійко, його дружина Іринка. Рідна сестра Ганя приїхала аж з Донецька, а брат Михайло - з Дрогобича. Не забули про родинний обов'язок двоюрідні брати Іван Орисик з Моршина (з дружиною Марією), Андрій Красівський з Трускавця, який вручив вирізьблену на дереві "Підкову щастя". І не забудуться привітання сусідки Олени Рафальської, подруги Оксаниної, лікаря Ярослава Герети, який порадував ювіляра іконою на склі "Богородиця з Ісусом" авторства Василя Семенюка. А ще було письмове поздоровлення від давнього друга, відомого фольклориста, діяча культури з Словаччини, доктора філологічних наук, академіка Миколи Мушинки. Подаємо фрагменти його листа:

"Дорогий давній друге!

Щиро вітаємо Тебе зі славним Ювілеєм. Шкодую, що не можу особисто потиснути Твою десницю, яка стільки добрих праць написала про історію, етнографію та культуру нашої Лемківщини.

Для мене Ти завжди був і залишаєшся найвизначнішим дослідником Лемківщини. Вірю, що ми з Тобою ще дочекаємося видання багатьох Твоїх праць, зокрема "Енциклопедії Лемківщини".

Дай Тобі, Боже, здоров"я і сил до дальніої праці на многая і благая літа!

Микола і Магда Мушинки
Пряшів, жовтень, 2007 р."

Не забув про друга дорогоого Федір Гоч - директор Музею лемківської культури в Зиндронові (Польща), він же голова Музейної Ради. Не забарилася щира вістка від культурного діяча з Торонто Максима Маслея, засновника місцевого Меморіального музею публіциста, редактора і художника Юліана Тарновича. Назавжди залишиться в серці п.Красовського спомин про перебування в його гостинній оселі під час відвідин Канади у 1991 році. До багатоголося привітань приєднуються родичка його покійної дружини Анна Мишковська (с. Поляни, Польща), а ще - великий схимник Унівської Свято-Успенської Лаври Брат Ананій (Атанас Русиняк) з с. Верхомля Велика повіту Новий Санч (Західна

Лемківщина), прадавній друг Йосип Мілянич, знаний ще по навчанню в Українській вчительській семінарії. Також подаємо неповний текст привітання землячки, сестри публіциста і культурного діяча Михайла Дзіндзьо - пенсіонерки Анни Дзіндзьо.

"Шановний пане Красовський!

З нагоди Вашого ювілею - 80-ліття бажаю Вам щастя, здоров'я, життя до 100 літ без хвороб і всяких бід.

Ви багато зробили для розбудови Лемківської церкви та музею, з Вас треба брати приклад молодому поколінню, аби наша славна Лемківщина не пропадала, а розвивалася...

Ви представник нашої інтелігенції, на долю якої випали випробування воєн... Дай Вам, Боже, сил, здоров'я, наснаги і дальнєше працювати для величі рідної Батьківщини".

Свої побажання Анна Дзіндзьо завершила віршованою формою.

Напередодні вроčистого вечора представники Українського товариства охорони пам'яток історії та культури вручили ювілярові грамоту від Музею народної архітектури та побуту, буденно якось, побіжно передану його представником. А саме в цьому духовного значення закладі Іван Дмитрович пропрацював 18 років... Та джерело вроčистих слів, що несли безмежжя поваги і любові, - не міліло, не вичерпувалось. От у віршованій формі адресували найкращі побажання члени правління Товариства "Лемківщина" Чортківського району на Тернопільщині.

Заявило про урочисту подію Львівське радіо промовою молодої поетеси Роксолани Мамчур-Бабій. Ось деякі уривки: "Ми всі гордимося тим, що поруч з нами, в нашій сім'ї древнього міста живе і постійно творить людина високої честі; Іван Красовський - істинний син лемківської землі..." Автор передачі розповіла про дитячі і юнацькі роки вихідця з краю трударів, про його родину, рідне село Дошно. Отже, донесла вона до слухачів суть, глибину його мудрості, поставлену на службу народові. Завдяки майстерності володіння переконливим словом поетеса передала, власне, оцінку, значення Особистості на головних етапах його біографії. Значну увагу було присвячено аналізові досягнень на ниві досліджень науковця історичного музею, завідуючого науковим відділом Музею народної архітектури та побуту. Він є автором більше

Одні із перших учасників свята.
Фото В. Солинка

тисячі статей, рецензій, нарисів, а також сорока книжкових видань. Ця промовиста цифра, названа в радіопередачі, не потребує коментарів. На цьому розповідь не була завершена, адже діяльність Івана Красовського сягає далеко-далеко. Пані Роксолана:

Хоча відлітають лелеки
Й журбою здаються роки,
Осіннім листям золотим
Зашумить спомин далекий, глибокий,-
Ви серцем з нами зараз і завжди,
Погляньте на гори
Високі Карпати:
Журбу заховають вони,
Хвилюють смереки, сміються дівчата
Й співають лемківські пісні,
І дзвінкії ріки вишиють мелодію
Співаночок їх, немов струна з весни,-
І бігом бистрині води підхоплять,-
Сплетуться воєдино
І рознесуть із сонцем

Учасники свята вітають ювіляра. На передньому плані А. Тавпаши,

З. Матчак, О. Іванусів з дружиною Боженою.

Фото В. Солинка

У світи,
Де поміж смерекових гір
Живе лемківська мова,
Де церкву люблять й моляться до Бога,
Де рідна давня материнська хата,
Куди птахами діти прилетять,
Щоб вшанувати батька й матір.
Тож гори Карпатські
Нехай дарують Вам
Молодечий дух міцний
Козацький,
Красуня-осінь золота
Дарує щедро многая і благая літа,
А Бог сонцем золотим
Й здоров'ям
Вас благословить!

На передньому плані члени Фундації
дослідження Лемківщини.
Фото В. Солинка

На ювілейному святі. Справа директор і редактор
видавництва Зеновій Матчак.
Фото В. Солинка

Щи заслав любов'ю, ювілейний велоре

Масове ювілейне свято почалося у вівторок, 23 жовтня, в актовому залі Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. Гостей і друзів зібралося понад сотню. Ведучий на вроčистостях - голова Фундації дослідження Лемківщини Петро Гандяк подякував присутнім за те, що прийшли пошанувати Івана Красовського. Він оголосив телеграму від правління Фундації:

"Шановний Іване Дмитровичу!
Щиро вітаємо Вас з Ювілеєм. Бажаємо міцного здоров'я, радості, щасливого довголіття, наснаги та успіхів у Вашій праці.
З повагою та любов'ю правління Фундації."

Голова Фундації дослідження Лемківщини
Петро Гандяк відкриває ювілейне свято.
Фото В. Солинка

Петро Гандяк під оплески присутніх вручив багатолітньому активісту Фундації папку з вітальним листом та передав слово члену правління Андрієві Тавпашу.

Та й знову полинули чудові побажання людині, яка заслужила їх своєю невтомною працею, чистим сумлінням во ім'я добра рідної Лемківщини. Промовець сказав, що зараз оголосить привітання на бланку "Урядова телеграма" за підписом міністра культури і туризму України.

 Державний комітет зв'язку України		УРЯДОВА ТЕЛЕГРАМА	
Для нотаток адресата			
Приймання	23/10	год.	1545
Бланк №	301	№ телеграми	-
Адреса			

КІЇВ 131639/5 91 23/10 1530=

УРЯДОВА 79019 М ЛЬВІВ ВУЛ ЯНКИ КУПАЛА Б ЧД КВ 23 КРАСОВСЬКОМУ І Д=

ШАНОВНИЙ ІВАНЕ ДМИТРОВИЧУ ПРИЙМІТЬ НАЙСЕРДЕЧНІШІ ВІТАННЯ З НАГОДИ
ВАШОГО 80-ЛІТТЯ ВИ є ЗНАІМ ИСТОРИКОМ ВЧЕНИМ ЛЮДИНОЮ-ПАТРІОТОМ
ЯКА УСЕ ЖИТТЯ ПОКЛАЛА НА СПРАВУ ВИВЧЕННЯ І ДОСЛІДЖЕННЯ ЛЕМКІВСЬКОГО
ЕТНОСУ НАЙПРАДВІНІШО ГІЛКИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ВАШІ ПРАЦІ ЗНАЮТЬ І
ВИСОКО ШАЊУЮТЬ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ ВОНИ Е ВЕЛИКОЮ СКАРБНИЦЕЮ ДЛЯ
МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ БАЖАЮ ВАМ ШАНОВНИЙ ІВАНЕ ДМИТРОВИЧУ МІЦНОГО
ЗДОРОВ'Я І ДОВГОЛІТТЯ РОДИННОГО ЩАСТЯ І БАГАТО СИЛ ДЛЯ ПОДАЛЬШОЇ
ТВОРЧОЇ ПРАЦІ З ПОВАГОЮ=МІНІСТР КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ УКРАЇНИ
ЮРІЙ БОГУЦЬКИЙ-

НННН 1545 23.10 017

Андрій Тавпаш зачитує вітальні телеграми.

Фото В. Солинка

Після оплесків зачитано поздоровлення, яке надійшло від Архієпископа Новосанчівського І Перемишльського Адама. Приємно відзначити, що товариські стосунки видатного церковного діяча та діяча, що прославився на ниві дослідження Лемківщини, сягають ще їхніх студентських років.

Ось лист-поздоровлення Владики Адама - лемка з с. Фльоринка (Західна Лемківщина).

Сянік, дия 200.7.р.

Православний Архиєпископ
Перемиський і Новосанчівський
38-500 Сянік, вул. Замкова 16
тел. (013) 463 06 81
№.....347.4997.....

ВЕЛЬМИШАНОВНОМУ
ПАНОВІ ПРОФЕСОРУ
ЛЕМКОЗНАВЦЮ, ІСТОРИКОВІ – ЕТНОГРАФУ,
ПУБЛИЦИСТУ
ІВАНОВІ КРАСОВСЬКОМУ

ВЕЛЬМИШАНОВНИЙ ПАНЕ ПРОФЕСОР!

З нагоди славного Ювілею 80-ліття від дня Вашого Народження, ласкаво прошу прийняти мої найщиріші привітання.

Ваша велика, творча, багатограння праця – це неоцінений вклад у скарбницю не тільки лемківської культури, але й загальноукраїнської, а навіть світової, бо ж на основі Вашого наукового доробку формує свій світогляд вже не одне покоління істориків, етнографів чи загалом вченіх.

Нехай Всемилостивий Господь укріпить Ваші духовні і тілесні сили, дарує і надалі велике творче натхнення, міцне здоров'я на Многій і Благій Літі!

Призываю на Вас Боже Благословення.
З любов'ю у Христі

Опісля увага присутніх зосередилась на змісті привітання, яке оголосив Андрій Тавпаш від директора Музею української культури у Свиднику.

SLOVENSKÉ NÁRODNÉ MÚZEUM
MÚZEUM UKRAJINSKEJ KULTURY
СЛОВАЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ
МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Už. Centrálna 258, 089 01 Svidník вул. Центральна 258, 089 01 Свидник

Високодостойному ювіляреві

ІВАНУ ДМИТРОВИЧУ КРАСОВСЬКОМУ!

Дорогий наш Іване Дмитрович!

Дирекція та творчий колектив Музею української культури у Свиднику сердечно вітають Вас з прекрасним життєвим ювілеєм. Ми високо цінуємо Ваш величезний труд на ниві дослідження історії та ст нографії українського народу, зокрема його найзахіднішої гілки – ЛЕМКІВ. Ви належите до тих пionерів українських вчених, які сміливо та безкомпромісно почали викривати фальшивість різних теорій, що намагалися заперечити автохтонність українського населення в Карпатах. На підставі історичних фактів та розсяглих етнографічних матеріалів Ви переконливо довели ХТО МИ – ЛЕМКИ?

Лемки (в Польщі і в Словаччині) Вас глибоко шанують як авторитетного вченого, публіциста, ініціатора та організатора лемківського музейництва та різних культурно-виховних імпрез.

З нагоди 80-річного ювілею бажаємо Вам, наш лемківський імператоре, карпатського здоров'я, нових творчих успіхів та всіх благ.

Свидник, 22 жовтня 2007 року

Від колективу – директор Музею української культури
Д-р. філ. Мирослав СОПОЛІГА,
доктор історичних наук

Ім'я дослідника історії найзахіднішої гілки українського народу відоме, власне, в кожній області. Доказ цього - святкова вістка з Рівненщини від голови Ради Лимичів - Андрія Лимича, який упродовж тривалого часу досліджує походження роду, пов'язуючи його з прадавнім корінням гірського краю.

"А зараз про життєвий і творчий шлях ювіляра розповість член правління Фундації Петро Когут, - оголосив Петро Гандяк. Давній соратник, щирій приятель Івана Красовського не міг обминути те визначне, уже відоме, що являє зміст життя чесного громадянина, який керувався повсякчас святыми принципами правди, не зраджував їх. - Відзначаючи його 80-ліття, ми, його друзі, знайомі, колеги щиро тішимось, що він з нами і зичимо йому доброго здоров'я і багато років так же результативно трудитися для добра рідного краю".

Вельмишановного лемка вітає Петро Когут.

Фото В Солинка

Петро Когут далі підкреслив: "Дуже тішився народженням 22 жовтня свого синочка Дмитро Красовський. Ріс жвавим, допитливим хлопчиною. І викохували батьки мрію - вивести його "в люди". Івась охоче навчався в початковій школі, Українській учительській семінарії в Криниці, державному університеті у Львові. Уже тоді у нього проявився талант лектора, публіциста, письменника. Після виселення в Україну, закінчення навчання

в університеті у нашого земляка пробудився талант історика-дослідника. Він продовжував дослідницьку працю під батьківським доглядом таких фундаторів науки як Іван Крип'якевич, Кость Гуслистий, Павло Чучка, Юліан Редько.

У період майже тридцятирічної роботи на посадах старшого наукового працівника Львівського історичного музею і завідуючого науковим відділом Музею народної архітектури та побуту здійснив близько 30 наукових експедицій до виселенців-лемків, зібравши величезну кількість цінних пам'яток побуту, одягу, прикрас до одягу. Лемкознавець широкого наукового діапазону - автор численних виставок пам'яток культури лемків, творець нових музейних експозицій. З ентузіазмом, самовідданістю творив він "Лемківську зону", організував будівництво Лемківської церкви, Музею лемківської культури, віддавав сили розгортанню видавничої справи Фундації дослідження Лемківщини. Як мовиться, діятимуть на віки 1500 його друкованих статей науково-дослідницького характеру, рецензій, нарисів, 40 книжкових видань, переважно лемкознавчого характеру. Серед них: "Прізвища галицьких лемків у XVIII ст.", "Діячі науки і культури Лемківщини" та інші. Був одним з перших творців товариства "Лемківщина" (1988 р.), Фундації дослідження Лемківщини (1991 р.), вибраний першим головою правління Фундації (1991-1996 рр.)."

Справа найдорожчі гості ювіляра брат Михайло і сестра Анна.
Фото В. Солинка

Принесла радість ювілярові і всім присутнім популярна співачка-лемкиня Юлія Дошна (Польща). Дзвінка лемківська пісня в її чудовому виконанні викликала спогади, зворушила серця. А Іван Красовський навіть вдався до жарту: мовляв, пані Юлія походить з його роду, адже вона Дошна, а він уродженець села Дошно. Задушевне вітання землячка доповнила врученням квітів, сувеніру та цінної книги наукового і пізнавального значення "Лемківські церкви в Польщі". Підготували текст: Юлія Дошна, Зигмунт Левчук, Марія-Тeresa Мащак, Войцех Слівінський, фото Петра Дроздзіка. Принагідно згадати ще одну деталь, яка пов'язана з присутністю п. Юлії на вроčистостях. Після свята в тижневику "Наше слово" (Варшава) з"явилася інформація "Ювілей Івана Красовського", в якій передано, сконцентровано доброзичливу атмосферу, світле біополе вечора.

Щедрі побажання привезла з Польщі
співачка Юлія Дошна.
Фото В. Солинка

А безпосередньо на ньому, у Львові, Юлія Дошна з великим натхненням виконала також пісні: "Там, на Лемковині" та "Молитва" на слова Б.-І. Антонича.

Там, на Лемковині

Там, на Лемковині, помеджे горами
Было сой селечко зване Полянами.

Чом тото селечко Полянами звали,
Бо медже горами ліси корчували.

Ліси корчували, поля управляли,
А над поточками ленік пристеряли.

Ленік пристеряли гвечер до місячка
Молоденьky хлопці і шварны дівчатка.

А як пристеряли красьні сой съпівали,
Аж ся доокола горы розлігали.

Юлія Дошна вручає сувеніри.
Фото В. Солинка

Молитва

Слова - Богдан-Ігор Антонич

Музика - Степан Козак

*Молитва людська, є неначе дим,
кружляє над селом, мов білий лебідь,
аж стовбуrom кудрявим, золотим
розвіється по кришталевім небі.*

*Молитва людська - це готицька вежа,
що виструнена навстроч у блакитъ,
що захват майстра й біль її мережив -
над гамором юрби німа мовчить.*

*Молитва людська є, немов тополя,
на небо дивиться над ланом жит,
струнка, тонка, самітна серед поля
хитається від вітру та дрижить.*

*Молитва людська є, немов орел,
над хмари вилетить з землі порога,
Аж задрижитъ, неначе перепел:
побачить вогняне обличчя бога.*

До ювіляра звертається Олег Іванусів.

Фото І. Опалака

Прибув з Канади, аби обняті того незабутнього дня ювіляра, відомий культурний діяч п. Олег Іванусів. Широкому загалу відомо, скільки зусиль, наполегливості, старання доклав він для розвитку Фундації дослідження Лемківщини, будівництва Лемківської церкви, розгортання видавчичної справи. Організаторський його хист вагомо позначився на фінансовій справі. Тож започаткував збір коштів на спорудження церкви, подаравши для цієї мети 1500 власних книг "Церква в руїні". Саме пан Іванусів запросив пана Красовського, уже затвердженого головою будівельного комітету церкви, до Канади для додаткового збору коштів, фінансував ряд видань Фундації. Переконливо у своєму виступі охарактеризував гість самовіддану працю ентузіаста спорудження храму, коштовність його наукових досягнень, його несхібності у пошуках і донесенні правди про історію незабутнього краю.

Від Всеукраїнського товариства "Лемківщина" слово було надане його голові Олександру Венгриновичу (Тернопіль). Оцінивши достойний вклад І. Красовського у розвиток культури лемків, його активну участь у роботі Товариства - вручив йому пам'ятний сувенір з нагоди 70-річчя акції "Вісла" та грамоту, яка констатує: "За значний вклад у справі збереження, розвитку і популяризації самобутньої культури і мистецтва

Учасники урочистого вечора у 2007 році.
На передньому плані О. Іванців з дружиною.
Фото В. Солинка

лемків, активну участь у громадській діяльності Товариства та з нагоди 80-річчя від Дня народження."

Івана Красовського вітають голова Всеукраїнського товариства
"Лемківщина" Олександр Венгринович та його заступник Ігор Дуда.
Фото В. Солинка

Член правління Київського товариства "Лемківщина"
імені Б.-І. Антонича Іван Челак.
Фото В. Солинка

Вроно привітав ювіляра колишній голова правління Фундації, а нині мешканець Києва Іван Челак. Він також привіз, крім сувенірів, письмові вітання від лемків Києва, від активістів київської громади, зокрема - від правління Товариства, очолюваного славетною Ніною Байко, професором, лауреатом Державної премії імені Тараса Шевченка.

*Красовському Івану Дмитровичу
з нагоди 80-річчя
22 жовтня 2007 року*

Своєю подвижницькою працею упродовж 50-річчя науково-дослідної роботи Ви, шановний пане Іване, дорогий Іване Дмитровичу, возносите Лемківщину аж до піднебесся-так, як цього вона заслужила. Ви уславляєте її мудрістю, благородним серцем, світлою душою Величного Лемка.

Оповідаючи історію свого згор'ованого краю, описуючи його трагедію, оспівуючи яскравим словом мужність, силу волі, працелюбність своїх земляків, Ви звеличили загалом титульну націю. Ви боролися і боретесь, аби не стала вона менишовартісною, аби дорожила своєю мовою і її древнім джерелом - лемківським діалектом.

Півтори тисячі Ваших статей, нарисів, рецензій, десятки книг увібрали суть Вашого таланту, наполегливої творчої праці во ім'я рідної Лемківщини, утвердження її слави під благословінням Всевишнього. Ваше щире серце Людини, що зазнала утисків влади, переслідувань, зболене людськими болями. Ваші ясні очі ще з юності охоплювали увесь лемківський світ, зірко вдивляючись у глибину коріння роду-народу. Йому - посвята Вашого життя.

I за це - глибока Вам вдячність від усіх і кожного, хто знає Вас і вважає за честь потиснути подану Вами руку. Ваша рука, свята правиця, - воістину мозолиста. Адже не злічити посіяніх нею зерен-слів і вирощених цінних думок, які виховують, вчати любові до рідної землі, землі невмиральної.

А праця Ваша завжди слугувала творенню Добра. Та ѹ просимо усі разом і поодинці нашого Господа, аби і в 100-річчя, і поза ним дякували Вам земляки за Подвиг. А нині - низький Вам уклін від лемків Києва.

Правління Київського товариства "Лемківщина"
ім. Б.-І. Антонича

Член Київського товариства "Лемківщина"
Надія Кінчак вітає ювіляра.
Фото В. Солинка

І ще приємні поздоровлення зі столиці.

Дорогий наш Іване Дмитровичу!

Шановний наш лемку, номер один! Наша ходяча енциклопедія!

У цей Ваш святковий день до землі кланяємося і сердечно
дякуємо Вам за все, що Ви робите для нас! Здоров'я Вам, здоров'я!
І ще раз здоров'я! На багато-багато років!

Тримайтесь і добре ся майте!

Щиро Вас чілуюмо 80 раз і обіймаємо.

Надя Кінщак з родиною.

Київ, 22.10.2007

Члени Київського товариства "Лемківщина": Данута Костура,

Надія Кінщак, Ганна Гула, Іван Челак

Фото М. Городецького

Вельмишановний Лемку!

Ваше мудре слово - і науковця, і дослідника, і історика, і письменника - віддзеркалює у Ваших статтях, книгах правду життя минулого і сьогодення. Хай же Ваша життєдайна криниця творчої праці - во ім'я рідної землі, лемківського краю ніколи не міліє!

Ми завдячуємо Долі, що звела нас і дозволила пізнати красу Вашого серця, Вашу духовність, несхібну моральність, яскравий талант.

*Міцного Вам здоров'я, земних благ на шляху до нових ювілеїв!
Щиро зичимо, щоб пройдена Вами дорога мала щасливе продовження.
А у Ваше розумне вікно-віконце, як уособлення оселі Творчості, щоб
завжди яскраво світило сонце! Хай благословено чистими будуть
Ваші свята і будні! Многая-многая і благая літ Вам жити і творити
благодать від усього серця зичать Анна і Анатолій Гули.*

Родина Н. Кінщак вважає дарунком долі знайомство і спілкування з добродієм Іваном Красовським. Мудрі думки земляка, який упродовж свідомого життя діє для добра, який є добродіяльним повсякчас, - усі сприймали і сприймають сповна, беззастережно, використовуючи їх, зокрема, і для засіву лемківської справи в столиці незалежної Української держави. Надія Кінщак - член правління Київського товариства "Лемківщина" належить до числа його засновників, до тих найперших, хто шукав-збирав, немов зерна до комори, розсипаних у майже трьохмільйонному місті, своїх краян, і таки скликав їх. А ще треба виокремити не другорядне: Надія Кінщак - чудовий фахівець, викладач англійської мови, яку досконало знає, як також її чоловік і донечка, що в службових справах послуговуються нею, буваючи в різних країнах світу. Лемківський же діалект для неї найрідніший.

Урочистості тривають.

На передньому плані справа внук ювіляра Андрій з дружиною Іриною.

Фото В. Солинка

Світлу цю настанову - вчитися наполегливо син хлібороба делікатно, ненав'язливо, воїстину дипломатично давав усім, хто подавав надії - знайти своє місце на обійті чесності, не забувати про своє походження, гордитися мовою українською і її лемківською говіркою. Ще на закрайку своєї молодості наш славний виходець із с. Дошно мав моральне право скеровувати інших - до праці, без спочинку, здобувати спеціальності і ставати відмінними фахівцями.

Про це нагадала ювілярові уродженка села Крампна Яслівського повіту Краківського воєводства Анна Цімко (Гула) в листі, що, власне, і призначений був для того святкового вечора. Уривок з нього - штрихи, які окреслюють благородство, красу серця людини під прізвищем Красовський, його увагу до чиєїсь долі, його мудрість як Доброзичливця, що визначив свою мету і бажав, аби всі лемки були творцями, а не руйнівниками батьківщини, котра потребує оновлення, зміцнення "крил" для польоту.

"Не запитую Вас, Іване Дмитровичу, чи пам'ятаєте ту бесіду, яку вели зі мною понад 52 роки тому і яка назавжди оселилася в моєму серці. Було це у скверику поблизу головного корпусу Львівського держуніверситету. Зустрілися ми випадково. Мій земляк Ілля Чулик, що родом, як і я, з села Крампна Краківського воєводства, випускник механіко-математичного факультету, вчився тоді в аспірантурі. Перед тим, як представити мене, студентку, він на Ваше "Слава Ісусу Христу!" відповів: "Слава навіки!" У закамарках моєї пам'яті виринуло оте вітання, яке увійшло в дитинство, коли в недільні, святкові дні збиралися крампняни біля церкви, в якій, на кошти моого дідуся по маминій лінії Григорія Дем'яновича, було встановлено статую Матері Божої. Тоді, під

біографії. Певним виправданням може слугувати хіба що життєвий факт: рік Вашого 80-річчя - рік моєго 70-річчя... Дякую. Боже, запват Вам добрим здоровлям на довгі роки життя."

Під час ювілейних вроčистостей у святковому залі не були присутні активісти київської громади (а їх багато), котрі завдячують Івану Дмитровичу за знання, почерпнуті з його книжок, статей, за науку, одержану від безпосереднього спілкування. Усе це колективу дуже в нагоді повсякчас, у процесі зміцнення Товариства, розширення його творчих і організаторських обріїв, утвердження найбільшої цінності - справжньої людянності, взаємодопомоги. А спіткали Товариство, особливо в останні роки, і потрясіння, і проблеми, вирішувати які довелося, великою мірою, Михайлові Мацієвському, одному з найвідданіших лемківській справі. Серцевиною цієї справи була, воістину, важка боротьба за виділення земельної ділянки, за різні дозволи для спорудження Світового центру лемківської культури, де передбачено будівництво і лемківської церкви як прояву нашої яскравої сакральної архітектури. Саме цьому нашему активістові, який відомий талантам чудового співака, є дійсним членом Міжнародної асоціації забудовників житла, штаб-квартира якої в США, Вашингтоні, - завдячує громада добром, своїм згуртуванням.

У час відзначення ювілею і Михайло Мацієвський, її інші кияни передавали посланцем Товариства найкращі побажання пану Красовському як мудрому орачеві і сіячеві здорових зерен, що зійшли і завжди колоситимуться на духовній ниві. Посланець же цей - Іван Челак, побрратим Івана Красовського, котрий з об'єктивних причин став членом київської лемківської організації. То він збагачує своїм досвідом, організаторським хистом набутки Товариства, а отже, і уроками Дмитровича, набутими спільно з ним. Ці уроки знадобляться й надалі.

... Телефонні дзвінки зі столиці країни прямували до ювіляра, несучи багатоголося привітань, серцевина яких - побажання довголіття, сили і невтомності для пошуку нових перлів у житейському морі гордого, але не ураженого гординою, мудрого люду. Прийміть нашу вдячність за те, казали київські лемки, що всеосяжно охопили поглядом дослідника рідний край, сягнули навіть через товщу тисячоліття, розповіли про мужність, благородство, християнську мораль лемків у різні часи, їх прагнення до волі. Власне, ось так узагальнено можна передати зміст поздоровлень. "Подумки Ви ніколи не залишали домівок наших батьків,

що зазнали лихоліття депортациї, не сходили з дороги, що вела на поля, до лісів, які, як співається здавна, "ліси корчували, поля оправляли, а над поточками леник простеляли..." Пам'ять про сокровенне Ви несли до нас, до нашадків, - так вважає Михайло Мацієвський, адресуючи ці слова Івану Дмитровичу. - А щоб пам'ять не зазнала забуття, не здичавіла, Ви щодня майже писали, писали, шліфували слова, аби повніше донести правду про Лемківщину. Ви сповідували при цьому заповіт нашого національного генія: "Молітесь Богові одному, молітесь правді на землі!"

Знаємо: навчаючись в учительській семінарії, що в Криниці, Іванко - син Митра Красовського, черпав мудрість і з Кобзаревої криниці, вчитуючись у безсмертні рядки і готовчи себе до випробувань долі. Водночас давав поради, зокрема своєму "однокашникові" Іванові Чаклошу, обдарованому юнакові, як краще писати вірші, малювати. Його родич Михайло Чаклош - нині член Товариства імені Богдана-Ігоря Антонича. Знати як найбільше, стати енциклопедистом, захисником горян, вправдати надії няня і мами - до цього Ви прагнули завжди і йшли впевнено, навіть під нападом лиходіїв, - підкresлив Михайло Васильович, рід якого сягає своїм пристанищем глибокої давнини на узбережжі притоки Вислоки, головної водної артерії краю. З села чудової, милозвучної назви - Віслочок рід Надії Ляцінської, результати активності якої видимі повсюдно, де здійснює київська родина добре справи. Отже, Віслочок навічно занотований у серці Надії Василівни, і вписаний він також рукою Івана Красовського у сторінки історії краю.

Кожна добра справа вимагає серця, що може співпереживати з тими, кого спіткало лихо, в кого спрацьовує почуття жалю до знедоленого і намір прийти на допомогу. Настанови батьків з початковою освітою, зате з вищою моральною освітою, - стали для Івана Красовського дорого-вказом, лягли у фундамент його світогляду, його ества. Висловлюючи цю думку, талановитий вчений-дослідник, лікар-психіатр, Борис Запоточний до речі, родич Богдана-Ігоря Антонича, точно, зримо оцінив свого земляка, що й передав йому. "Впевнений, - промовив він, - з висоти Небесної дивляться на свого сина батьки із задоволенням, бо виправдав їхні надії - вивів себе в люди."

Вітаючи ювіляра, ветеран Товариства Григорій Дем'янович, внук війта і син солтиса з села Крампна, подякував йому за роботу, яку можна порівняти з мозолистою працею хлібороба, що на гористій землі орудує

плугом, мотикою, серпом, косою, ціпом, збирає каміння з ґрунту перед тим, як виорати поле. Але цим не тяготились ні Красовські з Дошна, ні Кобеляки з Крампни, що на Ясельщині, і про яку підготував книжечку давній друг Івана Дмитровича - журналіст варшавської редакції газети "Наше слово" Анатоль Кобеляк. Примхлива доля розпорощила, було, по закамарках, по світах з метою уярмити всіх лемків, засипати сміттям їхні душі, поневолити. Та не вдалося недругам досягти цього - мимоволі згадували про додзвонювачі - лемки з київських пагорбів і видолинків, умовно, крізь відстань тиснучи руку ювілярові.

Ця сім'я земляків не уражена гординою, тому з вдячністю сприймає науку свого друга Івана Красовського, аби повноцінніше працювати во ім'я відродження традицій, культури, утвердження національної гідності. Представники різних поколінь у її складі. Як от: активісти брати Василь і Семен Ковальчуки, їхня сестра Ганна Підлісна з дочкою, онуками, родина Марії і Йосипа Яницьких у складі шести чоловік, які чарують співом та грою на бандурі і поза кордоном країни, Надія і Володимир Шпаки, відомий журналіст Михайло Мигаль, подружжя Галина і Степан Савки, Любомир Щуприк - композитор, творець нашого гімну, Михайло Шатковський, Стефан Зиньо... Усіх не назвати. Одностайно бажають вони ювілярові творчого довголіття, як найбільше щедрот земних.

Учасники свята: Степан Майкович, Олена Сурмак, Ірина Козюк з чоловіком Андрієм Козюком - внуком Івана Красовського.
Фото В. Солинка

Що віддав - тим багатий. Таким життєвим кредом керується наш Добродій, про що достеменно знають молоді лемки, які ступили на дорогу науки. У їх числі Володимир Наконечний, що занурюється в історію краю своїх предків, підготував дисертацію. Здібний, наполегливий, він черпає знання про славний рід-нарід також з криниці фактів, які зібрав Іван Дмитрович. Учитель щедро ділиться духовним хлібом, про що немало мовлено на святковому вечорі, що зібрав і молодих його шанувальників.

Колегам-лемкам, активістам Київського товариства "Лемківщина" ювіляр подякував за те, що донесли до нього найкращий подарунок вдячності і поваги, цінність якого не у переданих сувенірах, а в їхніх словах широті. Така ж подяка й шановному Іванові Челаку, з яким пов'язані роки співпраці на ниві Фундації...

А поздоровлення тривали, йшли своєрідною вервечкою до Того, в честь якого зійшлися на незабутній вечір. Про заслуги І. Красовського розповів голова Львівського товариства "Лемківщина", він же голова Світової Федерації Українських Лемківських Об'єднань Володимир Ропецький, особливо акцентувавши на його ролі у створенні і зміцненні Товариства та Фундації саме в несприятливі роки їх раннього існування.

Ювіляра вітає голова Світової Федерації Українських Лемківських

Об'єднань Володимир Ропецький.

Фото В. Солинка

Та їй знову радість, глибину якої не виміряти. Прийшла народна артистка України, лауреат Державної премії імені Т. Шевченка Марія Байко. "Чарівний лемківський соловейко" пригадала призабуті життєві картинки ще з часів студентства сестер Байко, пов'язаного з дорогим Іванком, зокрема з проблемою створення лемківського хору. Роман Одрихівський, її син, подякував другові його сім'ї за неоціненну допомогу, надану на науково-дослідницькій ниві. Його подарунок - власна книга "Сакральна різьба по дереву в Галичині XIX - першої половини XX століття", видана у Львові у 2006 році.

Найкращі побажання від народної артистки України професора
Марії Байко та її сина Романа.
Фото І. Опалака

Потім слово взяв культурний діяч та спеціаліст у сфері економіки Степан Майкович, який неодноразово відвідував із земляком рідну Лемківщину, допомагав фінансово у видавничій справі Фундації.

Депутат Львівської обласної ради, активіст Всеукраїнського товариства "Лемківщина", а також Фундації Володимир Шуркало, звісно, не обминув заслуг ювіляра, обрамивши свій виступ доброзичливими побажаннями довголіття і невичерпного здоров'я.

*Вітає ювіляра
Степан Майкович.
Фото В. Солинка*

*Поздоровлення ювіляру від Львівської обласної ради
передає Володимир Шуркало.
Фото І. Опалка*

У цей потік широсердечної похвали і вдячності влилася молода співачка, викладач музики в Інституті мистецтв Прикарпатського національного університету Ольга Фабрика-Процька з Івано-Франківська. До речі, вона гуцулка, але пройнялася великою шаною до традицій лемків, впродовж років брала участь у різних заходах обласного Товариства. Це її батько, власний кореспондент Укрінформу Роман Фабрика, підготував чудовий фотоальбом "Лемки: роки і долі". Дочка ж його захистила дисертацію на тему: "Пісенна культура лемків: збереження традицій та новотворчість", у ході підготовки якої немалу допомогу надав їй Іван Дмитрович. А на пам'ять йому - оригінальний портрет у лемківському вбранні.

Не могли не схвилювати ювіляра теплі побажання, які виголосив друг, мешканець із сусіднього села на Сянічині, якому, як активісту, завжди дорогі інтереси Товариства, - Ярослав Козак. Звернулася до нього і представниця секції етнографії і фольклористики Наукового Товариства ім. Т. Шевченка та зичила, аби доля віддячила йому всіма щедротами, а передусім - добром здоров'ям.

Вітає Ольга Фабрика-Процька

з м. Івано-Франківська.

Фото В. Солинка

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО
ім. ШЕВЧЕНКА

79013, Львів, вул. Ген. Чупринки, 21
тел. (032) 237-51-63, 237-12-29,
тел. (0322) 79-85-82; факс (0322) 76-04-97;

P / P 2600500013126

засноване 1873 Founded

ОД АК УСБМФО 325019

SHEVCHENKO
SCIENTIFIC SOCIETY

21, Gen. Chupryna Str., Lviv, 79013, Ukraine
e-mail: ntsh@mail.viv.ua

Код ЗКПО 02030376

Високоповажаний Пане Іване!

Велелюдна громада Наукового Товариства ім. Шевченка та його
Президія сердечно вітають Вас з нагоди славного Ювілею.

Знаємо і шануємо Вас, насамперед, як відомого в узенні етнології. Ви
здобили знайний внесок у вивчення історії і традиційної культури
Лемківщини, укрбіанців загалом. Ви — автор кількох монографій і близько
1000 наукових, науково-популярних статей, добиолітній будівництві Музею
народної архітектури та побуту у Львові.

Дорогий наш Ювіляре! Звільмо Вам багато Здохів'я, нового Засіву та
багатьох врожаїв на творчій ниві.

З роси Вам і води на мноті і благій літа!

Голова Секції етнографії

і фольклористики

Голова Етнографічної

комісії

Роман Купрій

Михайло Глущко

Український державний підприємство

Своєрідною "господинею" вечора була поезія. Поетичні слова зринали з вуст і йшли почергово на прийом до того, кому посвята. Вірша Володимира

Федір Любик та Марія Парилло.

Фото І. Опалака

Драня вручили ювіляру на пам'ять голова Калуського відділення товариства "Лемківщина" Івано-Франківської області Федір Лабик та його заступник, активістка на культурній ниві Марія Парилло, що родом з села Котань Яслівського повіту, звідки прототип нашої церкви в Шевченківськім гаю. Мали що відзначати гості як велику заслугу Івана Красовського: підтримував тісні контакти з лемками цього древнього міста, часто виступав з лекціями. На згадку друзі передали їйому книгу Василя Пилип'юка "Калуш".

Не могло не порадувати також поздоровлення близького друга студентських років (навчання в Криниці) Івана Щерби з с. Свіржова Руська, його дружини Катерини та дочок Лілії і Галі. Ця родина зичила:

"Хай дзвін кришталевий весняних крапель
Несе тільки радість і щастя у дім,
Нехай ця чудова осіння пора
Буде джерелом Тобі достатку і добра".

Щерби вручили книги І. Губки "Дорогою боротьби" та Р. Левицького "Пісня про серце", що десять років тому була видана і в Нью-Йорку.

Іван Щерба з дочками.

Фото В. Солинка

Від Фундації дослідження Лемківщини віршоване поздоровлення проголосила його автор Люба Смереканич. Майстерність відомої своєю самовіданістю в громадській справі активістки проявилася і в письмовому вітанні: перші букви кожного рядка, читані зверху вниз, складають прізвище, ім'я і по-батькові ювіляра.

*Шановному і дорогому
Іванові Дмитровичу Красовському
в день 80-ліття*

*Коли літа вплелися в золото осіннє,
Руки утомлені усе ж беруть перо!
А серце б'ється наче в ритм натхненню,
Сльоза в душі - багато ж так всього було,
Оті літа, як долі істинна покора,
Вам від Всешинього щонайдорожчий дар
Саме життя - немов карпатські рідні гори,
Б
Краса і велич їх та їх печаль свята...
И крізь роки, через усе життя
Йдете з ім'ям єдиним - Лемківщина!*

Віршоване вітання ювіляру
створила Люба Смереканич.
Фото В. Солинка

*I починається вона із Дошина -
В селі, де колисанки мамині гойдались
Аж у дитячі кольорові сни,
Немов би ген до зір торкалися...*

*Дитячі роки наче блискавка минули,
Минула юність, як гірка сльоза...
И світ новий Ви вдало осягнули
Такий ось лемко - ось така душа,
Радіючи життю, долати перешкоди!
Отож з роси Вам і з води - здоров'я, радості і миру
Від серця зичимо Вам циро.
И осягнути не одні висоти!
Чаші наповнені, тож приготуйте ноти!!!*

Не залишилися остононь і сусіди - Роман Кіт з дружиною Любомирою. Барвисті квіти, доброзичливі побажання, чудова книга-альбом "Опанас Заливаха" видавництва "Смолоскип" - усе це дорогі дарунки, які не забути. Як і не забути щирого, наповненого яскравими прикладами з життя ювіляра поздоровлення, виголошеного його давнім приятелем лемком Володимиром Макухою. Це - син Степана Макухи, першого голови українського суспільно-культурного Товариства, заснованого у Варшаві в 1956 році. Виступ господині незабутнього свята Дарії Рудик запам'ятився всім. Подруга Оксани, дочки І. Красовського, добре знає його, наче найріднішу людину, відому своєю увагою, бажанням прийти кожному на допомогу. Їй приємно було підкresлити, якою безмірною, безмежною є любов дочки до свого батька, як вона гордиться ним і старається не засмучувати його, пам'ятати його поради як свого роду молитву.

Поздоровляє головна господиня

Дарія Рудик.

Фото В. Солинка

На столику поруч з ювіляром все виростали букети живих квітів, які, здавалося, промовляли до нього добрим настроєм присутніх, щирими

почуттями і повагою. І знову - промовець Андрій Байса, староста народної хорової капели "Лемковина", яка завжди радувала досконалим виконанням чарівних лемківських пісень. Вітання бринить словами, що увібрали глибинно суть життя упродовж 80 літ.

Теплі вітання від хористів "Лемковини"
Фото В. Солинка

Були нитки і чорні, і червоні
На вишиванці Вашого життя.
Тож Вам хай сонце сипле у долоні
Проміння, щастя в довге майбуття!
Хай Матінка Божа
Стереже Вас літами,
Щоб Ви ще довго-довго
Були разом з нами!

Доповнив привітно побажання керівник хору пан Левко Рега. У честь шанувальника полинуло, здавалося, на широкі простори, розлоге, гучне "Многая літа"...

Потім слово для щирої подяки друзям, гостям взяв ювіляр. У його голосі відчувалось хвилювання, але настрій був справді "на висоті". Вечір став для нього подарунком, ціну якого важко визначити, моральна вартість якого не має межі. Іван Красовський щиро подякував організаторам вроčистостей з нагоди пам'ятної дати, усім, хто приніс йому найкоштовніше - свою присутність, сердечні побажання земних благ, а особливо - козацького здоров'я. Нагівжартома він заявив: "Добрих побажань було стільки багато, що я, хоч і жив би, як Ви зичили, понад сто років, - все одно не зміг би їх реалізувати. Як відомо, "закопувати життєві скарби" - гріх, тому адресую їх і Вам, моїм доброчесливцям.

Разом, при допомозі Всевишнього, зможемо втілити намічене в життя. Сердечно дякую всім. Не маю змоги назвати кожного поіменно. Особлива подяка п. Юлії Дошні і тим, хто прибув здалека, з інших країн. Бажаю всім щастя і многая літа!"

Ювіляр подарував багатьом учасникам свята свої книжки: "Лемківська церква святих Володимира і Ольги у Львові", "Бібліографічний покажчик друкованих праць за 1956-2006 роки."

Слово подяки висловлює ювіляр Іван
Красовський
Фото І. Опалака

На завершення урочистостей ліне "Многая літа".
Фото В. Солинка

Під час перерви продовжувалися поздоровлення ювіляра за гарно застеленими столами, що засвідчили хист чарівних господинь - Дарії Рудик, Олександри Торанджук, Ірини Сірук, Надії Семенач. На їх честь також дружно залунало "Многая літа!"

Святковий настрій не зникав і наступного дня. А в неділю, 28 жовтня, о. Анатолій Дуда після літургії відзначив заслуги І. Красовського, його наочний вклад у співпрацю з Церковним Комітетом. З деяким запізненням надійшло вітання від родини Юстини Сенькович, у минулому мешканки Полян, сестри його дружини. У листі висловлена радість з приводу шанобливого ставлення до близької її людини. Ю. Сенькович живе в Австралії, а велику туту за родиною і рідним краєм вилила на аркушах паперу. Через неможливість вчасно прибути до Львова, трохи згодом доніс привітання від друзів з м. Сянока (Польща) Мар'ян Райтар. Він також вручив ювіляру з відповідним написом цінну історичну монографію польського історика Адама Фастнахта "Osadnictvo ziem Sanockiyy".

Учасники свята.
Фото В. Солинка

Завершенням свята можна потрактувати передачу 17 листопада каналом Львівського радіо "Постаті", присвячену головним чином 80-річчю шановного громадянина, мешканця древнього міста. Тривала вона 40 хвилин з участю Андрія Тавпаша, Петра Когута, Івана Красовського і, звісно, диктора, які знову привітали присутнього в студії разом з ними ювіляра. Андрій Тавпаш коротко розповів про історію мешканців Західних Карпат, їхню боротьбу за визволення від чужинців-загарбників. Підкреслив, що знаємо власну історію завдяки 50-річній дослідницькій праці Івана Красовського, а також наголосив на значенні для нього особисто знайомства і співробітництва з цією широкого світогляду людиною. П.Когут зазначив, що після депортациі культура лемків почала швидко занепадати. Але, значною мірою, зупинив цей процес Іван Красовський, який не зважав на перешкоди з боку наявних того часу комуністичних владетель, різним способом продовжував самовіддану роботу, надміру важку. Ініціював створення у 1988 році Товариства "Лемківщина", а в 1991 р. - Фундації дослідження Лемківщини.

На довгу і незабутню пам'ять.
Фото В. Солинка

Перед радіослухачами, з виступу Івана Красовського, пройшов зримо, зокрема, шлях з тими, хто підтримав його і словом, і ділом, - Петром Когутом, Дмитром Солинком, Ярославом Швяглою, Андрієм Тавпашом та іншими. Подякував він друзям за добре почуття, за єднання в спільній праці, мета якої - здійснити якнайбільше задля відновлення, поглиблення любові до рідних осель, що на землі батьків, дідів, праپрадідів і полішених свого часу, у тужливу годину. Потім охопив промовець стежки-доріжки важкої юності, труднощі навчання в умовах надлюдських. Здавалося, трагедія депортациї звела нанівець мрії, надії, плани. Ввижалися безпросвітність, безбережна драма життя, якій не буде кінця-краю, однак приклікав Лемко свою волю, мужність, бажання бути творцем і борцем з неуцівом, за правду, - і став "плисти" до заповітного берега. Отак вирішив не здаватися, а перемагати і, за його ж висловом, обтріпав від пороху "заспаний" талант журналіста, сповна віддався письменству. "Хоча так багато статей, нарисів виходило з-під мого пера - на поліпшення побутових умов важка праця, яку всі вважали повноцінною, не вплинула. Дрібних, жалюгідних гонорарів вистачало хіба що на папір і чорнило."

"І так - усе життя, до глибокої старості. Ніколи я не мав щастя рахувати гроші, шурхотіти кольоровими папірцями, - промовив схвильовано, але з гідністю, притаманною йому завжди. Та залишається щасливим тому, що недаремно проминуло 80 років життя, не занехаяв, не розміняв ці роки на справи дрібні, безлікі, на порожнечу існування. Радий насамперед, що проклав добрі сліди для молодого покоління".

Ювілейне свято підходить до кінця...

Фото В. Солинка

* * *

Чиста совість була і є поводиром для Івана Красовського, у чому й пересвідчився увесь люд, що прилучився близько і на подальшій відстані до його ювілею. Люди з чистим сумлінням світяться зсередини і світять іншим - ця азбучна істина незаперечна. І мимоволі спадала вона на думку не лише лемкам і не лише того святкового вечора. А побажання безлічі доброзичливців, яких має, -- залишатися тим же лицарем без страху, запопадливим до праці і до слова як зброї за істину, їти до нових ювілеїв при доброму здоров'ї, під захистом Творця Небесного.

Щиро вітає свого земляка
лемкіння із с. Завадки-
Романівської Надія Волошин.
Фото В. Солинка

Зал уважно слухає привітання ювіляру.
Фото В. Солинка

Низький уклін за подвижницею прайо

Вельмишановні гості, дорогі друзі! 8 липня 2008 року сповнилося 20 років від часу заснування Львівського товариства "Лемківщина", яке дало початок відділенням в інших областях України, а також заснуванню Всеукраїнського товариства "Лемківщина".

Ми сподівалися, що на нинішньому святі - Всеукраїнській "Ватрі" буде присутній один з перших засновників Товариства - історик, публіцист, науковий і культурний діяч, уродженець села Дошно Сяніцького повіту на Лемківщині Іван Красовський. Разом з ним перші кроки в справі організації Товариства здійснив лемко Петро Когут (перший голова правління) при активному сприянні скульптора, професора Емануїла Миська, відомого українського поета Ростислава Братуня та активістів-лемків. З часу заснування Товариства І. Красовський кілька років виконував функції заступника голови правління.

Недавно Іван Красовський переніс важку хворобу серця. Але, на щастя, своєчасна допомога зі сторони активу Товариства "Лемківщина" і Фундації дослідження Лемківщини та заходів медперсоналу обласної лікарні життя Івана Красовського врятовано, до нього повертається здоров'я. Уже найближчим часом наш дорогий земляк поповнить групу творчих діячів.

У грудні 1991 року Іван Красовський був одним із засновників Фундації дослідження Лемківщини, став першим головою її правління (1991-1996). Одночасно успішно виконував нелегкі обов'язки голови Комітету по будівництву Лемківської церкви у Львові. Для збору коштів відвідував Канаду і США. Уже у вересні 1992 року церкву споруджено. Цей прекрасний храм став осередком духовного і національного відродження, осередком єднання лемків різних релігійних конфесій. Іван Красовський здійснив оформлення експозиції музею історії та культури лемків, яка розташована у довгій лемківській хаті поряд з церквою.

Поважним досягненням І. Красовського було створення ним об'єднання "Бібліотека Лемківщини", яке за 15 років існування підготувало і випустило у світ 45 книжкових видань. Протягом 50 років науково-дослідної діяльності видав друком близько 1500 статей, нарисів, рецензій, у тому числі 40 книжок. У числі видань хочу назвати книжку "Село

"Дошно - колиска моєго дитинства" (Львів, 2006) саме тому, що всі його мешканці у 1945 році були виселені на Тернопільщину.

Іван Красовський відомий також як талановитий, широко знаний лектор. Недавно лемки України, а також Польщі, Словаччини вельми урочисто відзначили 80-літній ювілей нашого славного земляка.

Користуючись нагодою, хочу від вашого імені щиро поздоровити Івана Красовського з пам'ятною датою, подякувати йому за створення Товариства, за організацію будівництва Лемківської церкви святих Володимира і Ольги, за "Бібліотеку Лемківщини", особливо за численні друковані праці, книжки з історії та культури нашого краю, за велику працю на ділянці науки.

Бажаємо шановному історикові швидкого видужання і ще багато сил та енергії, доброго здоров'я на многії літа.

(З виступу 2 серпня 2008 року голови Всеукраїнського товариства "Лемківщина" Олександра Венгриновича на Всеукраїнській "Ватрі" у м. Монастириську, що на Тернопільщині).

ЗМІСТ

Невтомний дослідник історії та культури лемків	3
З доріг далеких і близьких	7
Відкували зозулі 60-ліття... І пішов відлік днів, місяців - до 70-річчя	10
На життєвому порозі сімдесят п'ять	17
Благословенна та година, що 80 літ тому явила Вас світові.	28
Ти засяяв любов'ю, ювілейний вечоре	36
Низький уклін за подвижницьку працю	73

*Хранитель духовних цінностей Лемківщини
(Ювілейні свята Івана Красовською)*

Київське товариство “Лемківщина” ім. Богдана-Ігоря Антонича,
Фундація дослідження “Лемківщина” у м. Львові та український
вчений-історик Іван Красовський щиро вдячні заступнику голови
Київського товариства “Лемківщина” Михайлу Мацієвському

за допомогу у виданні книги
“Хранитель духовних цінностей Лемківщини”
(Ювілейні свята Івана Красовського)

Відповідальна за випуск Леся Гаврилюк
Редактування Ганна Гула
Інформаційне забезпечення Іван Челак
Комп’ютерна верстка Юрій Венглюк

Бібліотека Лемківщини, ч. 45/1
Тираж 500 примірників

Український рейтинг
Київ 2009

